

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος "Ογδοος

Συνδρομή ἰτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ
1 ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἰτησiai.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὀδὸς Σταδίου, 6.

1 Ἰουλίου 1879

ΣΦΡΑΓΙΣ ΤΗΣ

Ἐκτάκτου Ἐπιτροπείας Ἡλίδος, ἐν ἔτει 1831.



Τὸ πρωτότυπον τῆς ἀνωτέρω σφραγίδος ἐκοινοποιήθη ἡμῖν ὑπὸ τοῦ συνδρομητοῦ τῆς Ἑστίας κ. Χρήστου Δρακοπούλου. Τὰς ἐπομένας δὲ πολυτίμους πληροφορίες ἐλάβομεν παρὰ τοῦ σεβαστοῦ κ.Α.Ζ.Μάμουκα. Σ. τ. Δ.

«Ἐκ τῶν ὅσα εἶχον ἀποφασισθῇ κατὰ τὸ 1827 ὑπὸ τῆς ἐν Τροιζηνί Γ' Ἐθνικῆς Συνελεύσεως ἦτο καὶ τὸ περὶ νέας διοικητικῆς διαιρέσεως τῆς ἐπικρατείας κατὰ Θέματα, ἀντὶ τῆς ἄχρι τότε ὑφισταμένης κατ' Ἐπαρχίας. Διὰ δὲ τοῦ Κς ἄρθρου τῆς περὶ τούτου ἀποφάσεως τῆς ἡ Συνέλευσις εἶχεν ἀναθέσει εἰς τὴν Βουλὴν τὸν διὰ νόμου προσδιορισμὸν τῶν ὁρίων ἑκάστου Θέματος. (Βλ. Α. Ζ. Μάμουκα, Τὰ κατὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος, τόμ. Η', σελ. 135, καὶ Τόμ. Θ', σελ. 25 καὶ 120—127.)

«Μετά τὴν λήξιν τῆς Συνελεύσεως ἐκείνης, τὸ Βουλευτικὸν σῶμα συνέταξε τὸ ἀνήκον νομοσχέδιον καὶ ἤρξατο τῆς συζητήσεως ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου μηνὸς τοῦ 1827· ἀλλ' ἡ συζήτησις παρετάθη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἔμμενεν ἀτελής ὅτε κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1828 ἀφίκετο εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ ἀείμνηστος Κυβερνήτης Ι. Α. Καποδίστριας.

«Ἐν τῷ νέῳ διοργανισμῷ τοῦ Κράτους ὁ Κυβερνήτης ἐξήγησε καὶ τὴν περὶ τῆς νέας Διοικητικῆς διαιρέσεως γνώμην τοῦ Πανελληνίου, τὸ ὁποῖον κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον τοῦ 1828 παρεδέξατο τὰ προταθέντα, ὑποδείξαν μόνον ὡς μᾶλλον κατάλληλον τὴν ἀντικατάστασιν τῆς Θέματος, διὰ τῆς Τμημάτων. Οὕτως ἐξεδόθη τῇ 13 Ἀπριλίου 1828 τὸ Ι' ψήφισμα, δυνάμει τοῦ ὁποῦ ἡ Ἐπικράτεια διηρέθη εἰς 13 Τμήματα: ἐπτὰ μὲν ἐν Πελοποννήτῳ, ἑξ δὲ ἐν ταῖς Νήσοις. (Τὸ τμήμα τῆς Ἡλίδος, περὶ οὗ ὁ λόγος ᾗδε, περιελάμβανε τὰς Ἐπαρχίας Γαστούνης καὶ Πύργου.)—Σημειούσθω ἐν παρόδῳ ὅτι, ὅτε μετὰ ταῦτα προσετέθησαν εἰς τὴν ἐλευθεράν Ἑλλάδα αἱ κατὰ τὴν Στερεάν Ἐπαρχίαι, διηρέθησαν καὶ αὗται εἰς δύο ἑτέρα Τμήματα, ὧν τὸ μὲν περιελάμβανε τὰς τῆς Ἀνατολικῆς, τὸ δὲ τὰς τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος.

«Κατὰ τὸ μνημονευθὲν Ι' ψήφισμα, καὶ κατὰ τὸ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἐκδοθὲν ἀδημερὸν ὑπ' ἀριθ. 1699 Διάταγμα, ἔκτακτοι Ἐπίτροποι διορίσθησαν εἰς τὰ Τμήματα.

ΤΟΜΟΣ Η'—1879

»Ἀρχαίων ἡμερῶν ἀναμνησθέντες ἐκ τοῦ τύπου τῆς προκειμένης σφραγίδος, λέγομεν παρεκβατικῶς ὅτι, Ἐκτακτος Ἐπίτροπος ἐν Ἡλίδι, διορίσθη κατὰ πρῶτον τῇ 16 Ἀπριλίου 1828 ὁ Σπυρίδων Καλογερόπουλος. Τοῦτον μετατεθέντα εἰς τὸ Ἀνέκκλητον Δικαστήριον τῇ 14 Αὐγούστου 1829, διεδέξατο ὁ Π. Α. Ἀναγνωστόπουλος, ὃν μετατεθέντα τῇ 5 Αὐγούστου 1831 εἰς τὸ τμήμα τῆς Λακωνίας, ἀντικατέστησεν ὁ Α. Βλαχόπουλος. Ἄνδρες οὗτοι, καὶ οἱ τρεῖς ἐκ τῶν σπουδαίας προσενεγκόντων ἀπηρεσίας εἰς τὴν Πατρίδα.

»Ἡ σφραγίς, ἥς ὁ τύπος παρετέθη ἀνωτέρω, ἐχαρᾶχθη βεβαίως ὅτε διορίσθη ἔκτακτος ἐν Ἡλίδι ἐπίτροπος ὁ τελευταῖος τῶν μνημονευθέντων τριῶν, δηλαδὴ ἐν ἔτει 1831.»

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΚ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

Α'

Φίλιτατέ μοι,

Παραπονεῖσαι, ὅτι, πρὸ πολλοῦ φθὰς εἰς Βερολίνον, ἐλησμονήσῃς ἢ σοὶ εἶχον δώσει ὑπόσχεσιν, ὅταν σ' ἀπεχαιρέτων, τοῦ νὰ σοὶ περιγράψω τὴν αὐτοκρατορικὴν πόλιν τῆς Γερμανίας ὅψεποτε ἀφίχθῃ εἰς αὐτήν. Ἐγὼ δέ, δικαιότερον ἔσως, παραπονοῦμαι ὅτι τὴν ὑπόσχεσιν ἐκείνην σὺ πρῶτος δὲν τὴν ἐλησμονήσας. Κομπᾶζων ἐπὶ τῷ διδακτορικῷ μου διπλώματι, ἐνόμιζον, ὅτε ἀπρηχόμην ἐξ Ἑλλάδος, ὅτι ὅλα τὰ ἤξευρον, καὶ δὲν μοι ἔμμενεν ἄλλο ἢ νὰ περιτρέξω ὡς ἀργὸς καὶ ἀφροντὶς περιηγητὴς τὴν Εὐρώπην. Ἀλλ' ὅτε εἶδον ἐκ τοῦ πλησίον τὰ πράγματα, ἐγνώρισα τὴν ἀπάτην μου, καὶ μέχρι τοῦδε ἐν τοῦλάχιστον ἔμαθον, ὅτι πάμπολλα ἀγνοῶ· δι' ἣ ἤδη κατοικῶ τὰ πανεπιστημεῖα μᾶλλον ἢ τὰς πόλεις, καὶ πιθανῶς θὰ ἡδυνάμην νὰ σοὶ γράψω ὅπως οὖν ἐν γνώσει περὶ τῶν καθηγητῶν καὶ τῶν παραδόσεων αὐτῶν πολλὰ ἀσυνόλως σ' ἐνδιαφέρουσιν, ἀλλ' ὀλίγιστα καὶ ἀτελέστατα ἐξ ὧν θέλεις νὰ μάθῃς περὶ Βερολίνου καὶ τῶν κατοίκων αὐτοῦ. Ἀστεῖον δὲ μοι φαίνεται ὅτι ἐλπίζεις νὰ με δελεάσῃς, δίδων μοι τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θέλεις προσπαθῆσαι νὰ δημοσιεύσῃς τὰς ἐπιστολάς μου. Ἄλλο δὲν ἔλειπεν! Ἄν ἐνόμιζον ὅτι σπουδαιολογεῖς, ὅλ' ἤρκει τοῦτοι ἵνα μοὶ παραλύσῃ τὸν κάλαμον, καὶ λέξιν νὰ μοὶ σοὶ γράψω· σὺ δ' εἶπέ με ἐπιόρκον. Τὰ τῆς ἐπιστήμης μου ἐπιμελῶς σπουδάζω, καὶ ἴσως μέχρι τέλους τὰ καταφέρω· καλλιέπειν ἡμῶς δὲν ἐπαγγέλλομαι, καιρὸν δὲν ἔχω, ἀκόμη ὀλιγώτε-

ρον βλέμμα παρατηρητικόν, καὶ τὴν ἐπιχώριον γλῶσσαν, στοιχεῖον ἄρτυκτον πρὸς γνῶσιν τοῦ τόπου, ἔχουσιν ὅμως ἀκάνθας καὶ ἀγκύλας, δὲν ἐδυνάθη ἐισέτι ἀρκούντως νὰ τὴν δαμάτω. Ἄλλ' ἔστω! Ἀφ' οὗ καὶ καλὰ θέλεις τὸ Βερολίνον, σοὶ ἐπιστέλλω φύσιν μίγδην τινὰ περὶ αὐτοῦ, ὅ,τι ἐκ τοῦ προχείρου ἀκούω καὶ βλέπω, καὶ σοὶ τὰ ἐπιστέλλω πρὸς μόνην τὴν εὐχαρίστησιν, ἂν δύνανται νὰ σ' εὐχαριστήσωσιν.

Ἀλλ' ἔτι καὶ μεθ' ὅσα εἶπον, προῦθ' ὅμως οὐχ ἥττον μετὰ τίνος μεθόδου, ἄρχομαι ἀπὸ τῆς τοπογραφίας, ἧς ἐκὼν ἄκων εἰμι ὁπωσοῦν ἔμπειρος, διότι, πρὸς ἀποφυγὴν ἐνοικίων δυσαναλόγων πρὸς τὸ βαλάντιον πτωχοῦ διδάκτορος, κατοικῶ εἰς ἀπόστασιν ἡμισείας ὥρας ἀπὸ τοῦ πανεπιστημίου καὶ ἀπὸ παντὸς κέντρου, καὶ τὴν ἀπόστασιν ταύτην ἀναγκάζομαι πεζὸς νὰ καταμετρῶ πολλάκις τῆς ἡμέρας κατὰ διαφόρους διευθύνσεις.

Ἰνα λοιπὸν ἐννοήσης πῶς κεῖται ἡ πρωτεύουσα τῆς Πρωσίας, δὲν ἔχει ἀνάγκην πολὺ νὰ βασανίσῃς τὴν φαντασίαν σου. Ἄμμος καὶ πάλιν ἄμμος ἐπίπεδος καὶ μονότονος κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις, ἰδοὺ ἡ θέσις τῆς. Οὐδὲν ἔχει νὰ ἐλκύσῃ, νὰ τέρψῃ τὴν ὄρασιν. Οὐδεμίαν ἔχει ἀμφιβολίαν ὅτι ὁ Βόρειος Ὁκεανὸς κατέκλυζε ποτε τὸ ἀπέραντον τοῦτο πεδῖον, καὶ τὴν εἰκασίαν μου ἐπικυροῖ κογχύλη ἣν εὗρον ποτε κατὰ τύχην ἀπολελιθωμένην εἰς λίθον οἰκοδομῆς. Αἱ ἀσβολαὶ μου δὲν μ' ἐπιτρέπουν ν' ἀφιερωθῶ εἰς εἰδυλλιακὰς θεωρίας τῶν φυσικῶν καλλωνῶν. Ἄλλ' ὁ ὁρεσίβιος ἐγὼ στενάζων περιφέρω πολλάκις τὸ βλέμμα εἰς τὸν ὀρίζοντα, ζητῶν τινὰ λόφον, τινὰ κυματισμὸν τοῦ ἐδάφους. Διὰ τοῦτο μετὰ χαρᾶς ἤκουσα, ὀλίγον μετὰ τὴν ἀφίξίν μου, ἕνα τῶν συντρόφων μου, εἰς ὃν παρεπονόμην διὰ τοῦ Βερολίνου τὰς ἀποστάσεις, νὰ μ' εἰπῇ ὅτι ἐκεῖνος διατρέχει ἔτι μεγαλητέρας, διότι ἡ κατοικία του εἶναι εἰς τὸ Ὁραῖον ὄρος (τὸ Schöneberg).

— Εἰς τὸ Ὁραῖον ὄρος! ἀνέκραξα. Κατοικεῖτε εἰς ὄρος, καὶ εἶναι καὶ Ὁραῖον; Ποῦ λοιπὸν κεῖται αὐτὸ;

— Ἀλλὰ πρὸς ἐκεῖ, μοὶ εἶπε, νομίζων ὅτι ἀστείον, καὶ δεικνύων μοὶ τὰ μεσημβρινά. Ἡ κορυφὴ αὐτοῦ εἶναι τὸ Ὄρος τοῦ Σταυροῦ (Kreuzberg). Βεβαίως τὸ γινώριζετε.

— Ἐγὼ καὶ κορυφὴν! Ὁχι, παντάπασιν δὲν τὸ γινώριζω καὶ εὐχαρίστως θὰ σὰς ἠκολούθουν ἐκεῖ, ἂν πεζὸς ἀπὴρχεσθε.

Καὶ τῷ ὄντι τὸν ἠκολούθησα. Ἀφ' οὗ δὲ πολὺ διήλθον ἐνθεῖας καὶ μακρὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, καὶ ἐστάθην ἐμπρὸς περιβόλου,

— Ἐδῶ εἴμεθα, μοὶ εἶπε.

— Ποῦ εἴμεθα;

— Ἀλλ' εἰς τὸ Ὄρος τοῦ Σταυροῦ.

— Πῶς; εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους;

— Ἀναμφιβόλως.

— Ἀλλὰ... ἀλλὰ ποῦ εἶναι τὸ Ὁραῖον ὄρος ὅπου κατοικεῖτε;

— Ἐκεῖναι αἱ οἰκίαι, βλέπετε, ἐκεῖ πρὸς τὰ δεξιὰ εἰσὶ τὸ Ὁραῖον ὄρος.

— Βλέπω, ἀπεκρίθη, τὰς οἰκίας πρὸς δεξιὰ, ἀλλὰ δὲν βλέπω οὔτε τὸ ὄρος οὔτε τὴν κορυφὴν του.

— Ἐχετε ἄδικον, μοὶ εἶπε πεπεισμένος ὁ Βερολίνιος σπουδαστής. Ἡ ὁδὸς τῆς Μεγάλης Ἀρκτου, ἡ τῶν μεγάλων κόκκων, κατὰ τὴν ὀρθογραφίαν τῆς (Grossbeeren), ἀπὸ τινων ἐκατοντάδων βημάτων μέχρις ἐδῶ χωρεῖ ἐλαφρῶς ἀλλὰ σταθερῶς ἀνιῶσα.

— Ἐλαφρότατα τῷ ὄντι ἀπῆντησα, ὥστε ἀνερίχθη ὄρος χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω. Πρὸς αὐτὸ ἐστὶν ἡ ἡμετέρα Πύξ ἄλλος Ἰμάς ἡ Κιμβουράσος. Καὶ εἴμεθα εἰς τὴν κορυφὴν;

— Εἰς τὴν ἄκραν κορυφὴν, ἣν ἐμφανίζει τοῦτο τὸ ἐν τῷ περιβόλῳ μνημεῖον.

Εἰ καὶ ἡ πρώτη μου αὕτη ἀπόπειρα ὁδοιπορίας ἀνακαλύψεων ἄλλον καρπὸν δὲν μοὶ ἀπέφερεν ἢ ὅτι μοὶ ἐδίδαξε πόσον μικρὰ εἰσὶ τῶν Βερολινέων αἱ περὶ ὁρέων, καὶ κορυφῶν ἀξιώσεις, ἀντήμειψαν ὅμως τὸν κόπον μου ὅσα εἶδον καὶ ἔμαθον περὶ τοῦ μνημείου τοῦ ἐπιστέφοντος τὴν «ἄκραν κορυφὴν» τοῦ ὄρους τοῦ Σταυροῦ. Ἐκεῖ, ὡς εἰς τὸ ἐπιφανέστατον σημεῖον τῶν περὶ χώρων, ἐνέκρινεν ὁ νῦν Αὐτοκράτωρ τὴν ἀνέγερσιν μεγίστης χαλκῆς πυραμίδος εἰς ἀπομνημόνευσιν τοῦ κατὰ τῆς Δανίας πολέμου. Ἀλλ' ἔκτοτε, καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ τοῦ κατὰ τῶν Γάλλων θριάμβου, ἡ πόλις τοῦ Βερολίνου ἔλαβε μεγάλην ἀνάπτυξιν, καὶ ἡ ὁδὸς τῆς Μεγάλης Ἀρκτου προὐχῶρει καθ' ἡμέραν βῆμα πρὸς βῆμα ἀφανῶς καὶ ὡς εἰπεῖν ὑπόβλως πρὸς τὸ μνημεῖον, ὥστε ὅτε πέρυσιν συνέβη νὰ διέλθῃ ἐκεῖθεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ἀνεκάλυψε πρὸς ἐκπληξιν καὶ λύπην τοῦ ὅτι, ὅσον ὑψηλὴ καὶ ἂν ᾖ ἡ κορυφὴ τοῦ Ὄρους τοῦ Σταυροῦ, αἱ ὁροφαὶ τῶν νέων οἰκιῶν τῆς ὁδοῦ ἦσαν ἔτι ὑψηλότεραι, καὶ ἐκινδύνευον νὰ τὴν καταπνίξωσιν. Ἐξέφρασε δὲ τὴν μεταμέλειάν του ὅτι δὲν διέταξε κατ' ἀρχὰς ὑψηλοτέραν τὴν οἰκοδομήν τοῦ μνημείου, καὶ οὕτως ἐστραμμένην, ὥστε ὁ ἄξων αὐτοῦ ν' ἀντιστοιχῇ πρὸς τὸν τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐκ τοῦ κέντρου αὐτῆς νὰ φαίνεται ἡ πυραμὶς κατὰ μέτωπον. Παρηγορήθη ὅμως φιλοσοφικῶς εἰπὼν ὅτι μάταιον νὰ λυπῇται διὰ τὰ ἀδύνατα, καὶ ὅτι τὰ γενόμενα οὐκ ἀπογίνονται. Ἀλλ' ὁ διευθυντὴς τῶν δημοσίων ἔργων, ὅστις τὸν συνώδευεν, ἀνέλαβε ν' ἀποδείξῃ ψευδόμενον τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο λόγιον τῆς δημώδους σοφίας, καὶ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἀπέναντι αὐτοκρατορικῆς θεολήσεως καὶ τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης οὐδὲν ἐστὶ τὸ ἀδύνατον. Παρηγοσιάσθη ἐπομένως μετὰ τινὰς ἡμέρας φέρων σχέδιον δι' οὗ δὲν προσέθετε μὲν ὕψος εἰς τὸ ὄρος, ἂν καὶ δι' αὐτοῦ ὁμολογουμένως

νῶς θὰ τὸ εὐηργέται, ἀλλ' ἀνελάμβανε νὰ ἀρῇ τὸ ὀγκῶδες μνημεῖον κατὰ 27 πόδας ὑπὲρ τὴν βάσιν του, καὶ νὰ μεταστρέψῃ αὐτὸ κατὰ τῆς ὁδοῦ τὴν διεύθυνσιν. Ἡ κολοσιμία αὕτη ἐπιχείρησις, θρίαμβος τῆς νέας μηχανικῆς, ἐνεκρίθη, καὶ ἤρξατο, καὶ τὴν εἶδον μετὰ θαυμασμοῦ ἐκτελουμένην διὰ δώδεκα ὑδραυλικῶν ἀντλιῶν, αἵτινες ὡς σιδηρεῖ χεῖρες Βοιάρεω συνελάμβανον τὴν πυραμίδα ὑπὸ τὴν βάσιν τῆς, καὶ τὴν ὑψοῦν ἀνεπαρθήτως τινὰς δακτύλους καθ' ἡμέραν, λῆθοι δ' ἐν τομῇ τετράγωνῃ παρενεδάλλοντο καθ' ὅσον ἤρετο, καὶ ἐκτίζοντο στερεῶς ὑπ' αὐτὴν. Ἐνταῦτ' δὲ διὰ δεξιωτάτου μηχανήματος ἐστρέφετο ἐκάστοτε κατὰ τινὰς γραμμάς ὁ καταπληκτικὸς ἔγκος, μέχρις οὗ ἀπετελέσθη ἡ ἀπαιτούμενη γωνία πρὸς τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ διεύθυνσιν. Κάθηται δὲ σήμερον ἐπ' ἀληθοῦς κτιστῆς κορυφῆς, κεκοσμημένης δι' ἀψίδων καὶ διαδρόμων, καὶ ὑπεραίρει τὰς ὑψίστας τῶν οἰκιῶν, πανταχόθεν καταφανής.

Ἦς δ' ἔχει ὄρη τὸ Βερολίον, ἐπίσης ἔχει καὶ ποταμούς, καὶ μάλιστα δύο, τὴν Σπραίην καὶ τὴν Πάγκην. Καὶ αὕτη μὲν ἐστὶ στενὴ διώρυξ βορβοῦ καὶ δυσωδίας, κατησχυσμένως ἔρπουσα εἰς ἀφανεῖς τινὰς καὶ ἀποκέντρους ὁδοὺς, ἃς οἱ διαβάται φεύγουσι βύοντες τὰς ῥίνας, ἡ δ' ἀστυνομία σκέπτεται νὰ τὴν συγχώσῃ. Ἐκεῖνη ὅμως ἔχει ἀριστοκρατικώτερας τὰς ἀξιώσεις, διακλαδεύεται διὰ πάσης τῆς πόλεως, κοιμᾶται μεγαλοπρεπῶς ὑπὸ πολυτελεῖς γαφύρας πρὸ ἀνακτόρων καὶ διὰ παραδείσων, καὶ βρενθύεται διαπλεομένη ὑπὸ φορηγίδων, αἵτινες ὅμως οὐδὲ ν' ἀναβῶσιν οὐδὲ νὰ καταβῶσιν δύνανται τὸ νωθρὸν ῥεῦμά της, μὴ ὠθοῦσαι διὰ κόντων ἐναγωνίως τὸν ἀβαθῆ τῆς πυθμένας, ὥστε ἀληθέστερον βαδίζουσιν ἐπ' αὐτοῦ ἢ ἐπὶ πλέουσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς. Ὑπάρχει δὲ Βερολίνιος παροιμία λέγουσα ὅτι «ἡ Σπραίη εἰσρέει εἰς τὴν πόλιν ὡς κύκνος καὶ ἐκρέει ὡς χοῖρος.» Καὶ δὲν εἶναι τοῦτο ἄδικος μεμψιμοιρία, διότι τὸ ποτάμιον, στερούμενον βάρους καὶ κλίσεως, διανέμεται διὰ τῶν ὁδῶν εἰς ἐπιμήκη τέλματα, δεχόμενα διὰ μυρίων ὀχετῶν τὸν φόρον τῶν οἰκιακῶν ἀκαθαρσιῶν, καὶ ἀναπέμποντα νοσηρὰς ἀναθυμιάσεις, δι' ἃ καὶ αἱ παραποτάμιαι οἰκίαι σπανίως ἐνοικιάζονται.

Καὶ τοιαύτη μὲν ἐκ φύσεως ἡ Σπραίη, ὥστε μόνον δι' ὀχυρωματικῶν λόγους δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Γερμανοὶ τὴν ἐντὸς τῶν βραχιόνων αὐτῆς ἐγκλεισμένην νῆσον ἐξελέξαντο εἰς οἰκοδομὴν πόλεως, ὡς οἱ Γαλάται ὀικοδόμησαν τὴν Λουθηϊάν ἐπὶ τῆς βορβορώδους νήσου τοῦ Σηκουάνου. Ὀλίγας ὥρας περαιτέρω εἶχον διαχυεῖς λίμνας καὶ τερπνοὺς λόφους, οἵτινες θὰ ἦσαν ἀρίστη πόλις ἔδρα.

Ἀλλὰ σήμερον ὁ πολιτισμὸς δὲν κλίνει ἀπαθῶς τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὰς ἀτελείας τῆς φύσεως.

Ἦξ' ἐναντίας ἀνταγωνίζεται κατ' αὐτῶν ὅπου ἐστὶν ἀναγκαῖον, καὶ τὰς ὑπερνικᾷ. Ὁ νῦν ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, ὅτε πρὸ τριῶν ἐτῶν ἦν δήμαρχος Βερολίνου, ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς ἐταιρίας ἧτις ἠγόρασε γαίαις χέρσους ἐκτὸς τῆς πόλεως, κατεσκεύασε καὶ ἐξακολουθεῖ κατασκευάζουσα εὐρεῖς ὀχετοὺς κοινωνοῦντας πρὸς τὰς οἰκίας, ἵδρυσε πολλαχοῦ μεγάλας ἀτμοκινήτους μηχανὰς ἀπορροφητικὰς, καὶ οὕτω διοχετεύουσα τῆς πόλεως τὰ περιττώματα εἰς τοὺς ἀγροὺς τῆς ἐταιρίας, λιπαίνει αὐτοὺς, καὶ τοὺς καθιστᾷ ἐξ ἀμυρῶν εὐγεῖους καὶ προσοδοφόρους, τὴν δὲ Σπραίην ἀποδίδει, δηλαδὴ θέλει ἀποδώσει ὅταν τὸ ἔργον συντελεσθῇ, εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτῆς ἀγνότητα.

Ἐν τούτοις ὅμως καὶ ὅπως ἔχει εἶναι πολὺ τιμὸς διὰ τὸ Βερολίον, οὐ μόνον διότι καύσιμος καὶ οἰκοδομικὴ ὕλη, καρπὸς καὶ ἄλλα προϊόντα μεταφέρονται δι' αὐτῆς ὀλιγοδαπάνως ἐκ περὶ χώρων καὶ ἀπεχόντων μερῶν ὑπὸ πληθυσμοῦ ὅστις, ὡς οἱ Κινέζοι, ποταμόβιος, τὰ πλοιάριά του ἔχει μόνον σταθερὰν κατοικίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς παντοίας χρήσεις ἃς τὸ ὕδωρ αὐτῆς ὑπηρετεῖ, οὐχὶ μὲν τὴν πόσιν, διότι δὲν ὑπάρχει διήθησις δυναμένη νὰ πλύνῃ αὐτό, ἀλλὰ διὰ τὴν οἰκιακὴν καὶ τῆς πόλεως τὴν καθαριότητα καὶ διὰ τὴν ἄρδυσιν τῶν φυτειῶν καὶ τῶν κήπων.

Ἦς πρὸς ταῦτα δὲ ἀξιοθαύμαστον κηρύττω τῆς δημοτικῆς ἀστυνομίας τὴν ἐπιμέλειαν. Ἐδῶ, ὅπου ὁ οὐρανὸς δὲν εἶναι ὡς παρ' ἡμῖν φειδωλὸς ὕδατος, ποσάκις, ἐν ᾧ βροχερὰ νέφη ἐσκοτίζουν τὸν ὀρίζοντα, δὲν εἶδον τὰς ὑδροφόρους ἀμάξας ἰσταμένας εἰς πάσας τῶν ὁδῶν τὰς γωνίας, πληρουμένας διὰ δερματίνου σωλῆνος, εἰς ὃν διὰ προχείρου μηχανισμοῦ ἀνέβρυσεν τὸ ὕδωρ τῶν ὑπογείων ὑδραγωγείων ἃ τρέφει ἡ Σπραίη καὶ ἐξακολουθούσας εὐσυνειδήτως τὴν κατὰβρεξιν καὶ τῶν δένδρων τὴν ἄρδυσιν, καὶ ὅτε ἡρώτησά ποτε ὑπαστυνόμον τινὰ πρὸς τί ὁ κόπος οὗτος ἄφ' οὗ βροχὴ ἐπικεῖται, μοὶ ἀπεκρίθη. «Ποῖς πράττομεν ὅ,τι ὀφείλομεν, καὶ ὁ Θεὸς ὅ,τι θέλει. τὸ ἔργον τοῦ ἐκαστοῦ.» Καὶ τότε ἐνεθυμήθη ἄλλην τινὰ πόλιν, ἧτις τὴν κατὰβρεξιν, τὴν ἄρδυσιν, καὶ αὐτὸν τὸν φωτισμὸν τῆς ἀναθέτει σχεδὸν ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν οὐρανόν, ἧς ὅμως διὰ τοῦτο αἱ ἑδοὶ εἰσὶ σκοτειναὶ ὁσάκις κρυθεῖ ἡ πανσέληνος καὶ οἱ κάτοικοι ἀναπνέουσι κόνιν, καὶ ξηρὰ ξύλα δεικνύουσι ποῦ δένδρα καὶ θάμνοι ἔπρεπε νὰ στολίζωσι τὰς πλατείας καὶ τοὺς περικάτους τῆς. Ἀληθὲς ὅτι ἡ πόλις ἐκεῖνη δὲν ἔχει τὴν Σπραίην. Ἀλλὰ σὺ δύνασαι νὰ εἰπῇς, διότι ἐγὼ ὡς ξένος δὲν τὸ ἤξεύρω, ἂν ἐκλήθησαν ποτε ἐκεῖ ἔμπειροι ἐξ Εὐρώπης ὑδραυλικοὶ νὰ ἐξετάσωσι τὸν ὑπόγειον ῥοὴν τῶν ὑδάτων τῆς, περὶ οὗ ἐγὼ αὐτὸς μαρτυρῶ, διότι εἰς τὸν πυθμένα τοῦ φρέατος τῆς οἰκίας μου ἤκουον ῥέον τὸ ὕδωρ, καὶ νὰ εἰπῶσιν ἂν δὲν δύνανται ν' ἀναζή-

σωσιν οί κρουνοί τῆς Καλλιρόης, ὅπου πολλάκις εἶδον τὰς παροίκους πλυνθείας νὰ ξέωσι τὴν γῆν διὰ τῶν ὀνύχων καὶ νὰ εὐρίσκωσιν ὕδωρ.

Ἄλλ' ἰδοὺ ἐγὼ ἐμακρύνθημι τοῦ Βερολίνου. Ἄς τὸ ἀφήσωμεν σήμερον, καὶ πάλιν βλέπομεν.

Ἐν Βερολίῳ, τῇ 25 Μαΐου 1879.

Ξ.

Ἱστορία τῆς σημαίας τοῦ ΕΛΛΗΝΙΚΟῦ ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟῦ

Ὁ Ὑψηλάντης πρῶτος ἔδωκε τὴν ιδέαν ἐν Ἑλλάδι, περὶ σχηματισμοῦ τακτικοῦ στρατοῦ, οἱ δὲ μετ' αὐτοῦ ἱερολογῆται καὶ ἄλλοι νέοι ἐλθόντες ἐσχηματίσαν τὴν πρώτην βάσιν αὐτοῦ.

Ὁ τακτικὸς στρατός, συνιστάμενος κατ' ἀρχὰς ἐκ πεζῶν, ἠξήθη διὰ τοῦ σχηματισμοῦ ἐνὸς λόχου τοῦ πυροβολικοῦ κατὰ τὸ 1823.

Ὁ λόχος οὗτος ὀργανώθη εἰς Ναύπλιον, ὡπλίσθη δὲ μὲ μόνον ξίφη (ὡς τοῦτο ὑπάρχει καὶ εἰς ἄλλα εὐρωπαϊκὰ σώματα) ἔλαβε δὲ διὰ παρατάξεως καὶ ὑπὸ ἐπιτροπῆς διωρισμένης ὑπὸ τῆς τότε Κυβερνήσεως τὴν σημαίαν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ κανονοστασίου τῆς ξηρᾶς τοῦ φρουρίου τοῦ Ναυπλίου. Ἀπειρον πλῆθος λαοῦ ἐχαιρέτισε τὴν σημαίαν ταύτην, ὃ δὲ ἀρτισύστατος λόχος τοῦ πυροβολικοῦ, συγκείμενος ἐκ νέων Ἑλλήνων καὶ ἔχων ἀρχηγὸν τὸν Ἑμμανουὴλ Καλλέργην, ἐξεστράτευσε ἀμέσως εἰς Καλάμας.

Ὁ νέος τρόπος τοῦ ὀπλιζέσθαι μόνον μὲ ξίφη ἐφάνη ὅλως παράδοξος, οὐδὲ ἐνέπνεε τὴν ἀπαιτούμενην εἰς τοὺς Ἑλλήνας ἐμπιστοσύνην· διό, καίτοι παρὰ τὰς διατάξεις, ἐπιτυχόντες εἰς τὸ μέρος διαλελυμένοι καὶ ἐσκορπισμένοι αἰγυπτιακὸν τακτικὸν σῶμα, ἐπαρουσιάσθησαν οἱ πάντες τὴν ἐπαύριον ἐνοπλοὶ φέροντες αἰγυπτιακὰ γαλλικὰ τουφέκια μὲ λόγχας.

Μετὰ ταῦτα ὁ λόχος τοῦ πυροβολικοῦ, φέρων τὴν σημαίαν αὐτοῦ, εἰσῆλθεν εἰς Καλάμας, ὅπου τὰ μέγιστα συνετέλεσεν εἰς τὴν επέκτασιν τῆς πολιτορίας. Εἶτα παραδοθέντος τοῦ φρουρίου καὶ μὴ ἔχόντων τῶν πυροβολιστῶν τὸ δικαίωμα νὰ ἐξέλθωσι μὲ σημαίαν ἀναπεπταμένην, οἱ μὲν λοιποὶ τῶν ἀνδρῶν ἐξῆλθον ἕκαστος ὅπως ἐβούλετο, ὃ δὲ διοικητὴς τοῦ λόχου Ἑμμ. Καλλέργης, περὶ πολλοῦ ποιούμενος τὴν διατήρησιν τῆς ἱερᾶς παρακαταθήκης, ἣν ἡ Πατρίς ἐνεπιστεύθη αὐτῷ, ἀφῆρσε τὸ δόρυ, καὶ λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τὸν σταυρὸν καὶ τὸ ὕψωμα τῆς σημαίας τοῦ λόχου του, περιεζώσθη αὐτὰ ἔσθωεν τῶν ἐνδυμάτων αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἡ σημαία σωθεῖσα δὲν ἔπεσεν εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν. Μετ' ὀλίγον ὁ μὲν διοικητὴς Ἑμμ. Καλλέργης ἀπεβίωσε, τὸ πυροβολικὸν δ' ἔκτοτε στερεῖται παραδόξως τῆς σημαίας αὐτοῦ.

Τὸ ἑλληνικὸν πυροβολικὸν ἐκυρίευσεν τέσσαρας ἐχθρικὰς σημαίας εἰς Χίον ὑπὸ τὸν ἀείμνηστον Φαβιέρου. Ὁ στρατηγὸς οὗτος κατὰ τὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπ' ἀνοδὸν του ἠθέλησεν αὐτὸ τοῦτο τὸ

πυροβολικὸν νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὴν κυβερνήσιν τὰς ἐχθρικὰς σημαίας, ἃς ἐκυρίευσεν καὶ αἵτινες ὑπάρχουσιν εἰσέτι εἰς τὴν Ἀκροναυπλίαν.

Ὑπάρχει διάταξις * * * παρὰ τοῖς στρατοῖς ὅλων τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν, καθ' ἣν πᾶν σῶμα ὅπερ ἐκρίθη ἀπαξ ἄξιον νὰ φέρῃ σημαίαν, ὡς ἱερὸν παλλάδιον ἐν ὧρα μάχης διατηρεῖ αὐτὴν ἀείποτε, οὐδέποτε στερούμενον αὐτῆς, ἢ ἐὰν ἀτυχῶς περιπέσῃ αὐτὴ εἰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ. Δι' αὐτὸ τοῦτο βλέπομεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀπειρα θύματα πεσόντα περὶ τὴν σημαίαν πρὶν ἢ αὕτη περιπέσῃ εἰς χεῖρας ἐχθρικὰς· δι' αὐτὸ τοῦτο ἡ σημαία δὲν κινδυνεύει μὲν πάντοτε ἐκτεθειμένη ἀσκόπως, ὁσάκις δὲ ἀνάγκη μείζονος ἐνθαρρύνσεως ὑπάρχει, βλέπομεν τὸν ἀρχηγὸν διατάσσοντα τὸν σημαιοφόρον νὰ προχωρήσῃ. Ὁ φόβος μὴ τὸ ἐν λόγῳ σῶμα ἐπανεέλθῃ τῆς μάχης ἀνευ σημαίας, ἢ ἰδέα ὅτι θέλει στερεῖσθαι τῆς σημαίας αὐτοῦ ἄχρις οὗ ἄλλην ἐχθρικήν κυριεύσῃ, διεγείρει τὴν φιλοτιμίαν τῶν στρατιωτῶν, καὶ οὕτως ὡς ἄλλοι λέοντες πρὸς τοὺς ἐχθροὺς φέρονται· δι' αὐτὸ τοῦτο βλέπομεν εἰς τὴν ἱστορίαν ὅτι στρατοὶ νικηταὶ ὄντες ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις, δὲν ἐπέμειναν ν' ἀφαρπάσωσι τοῖς ἡττημένοις τὴν σημαίαν.

B. B.

Ο ΚΙΝΕΖΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΠΑΡΙΣΙΑ

[Μετάφρασις Ἰωάννου Καρασούτσα.]

Ἐγὼ Ἰ-σιάν-σιγγ (Ἰ-δόκτωρ) πρὸς σὲ τὸν Τσιγκ-βιτ-Ἑκὶν γράφω.

Ἄμα λάβῃς τὸ παρόν μου, πορεύθητι εἰς Οὐάγγ-τσου, τὸν κίτρινον ναὸν τοῦ Φῶ, καὶ καῦσον μίαν ῥάβδον κάμφορας ὑπὲρ ἐμοῦ, ὅτι ἔφθασα εἰς Παρίσιον ζῶν. Διήνυσσα ἀπὸ τὸ στόμιον τοῦ Οὐσίγγ-Χὸ πεντακισχίλια καὶ τριακόσια καὶ εἴκοσι Λι, καὶ εἰς κίνδυνος θανάτου ὑπὸ τοὺς πόδας μου καθ' ἕκαστον Λι, καὶ ἐσώθην χάρις τῷ μεγάλῳ Τιέν.

Οἱ πρόγονοί μου εἶησάν μοι ἴλαιοι καὶ εὐμενεῖς νῦν μάλιστα ὑπὲρ ἄλλοτε ποτε. Τὸ Παρίσιον εἶναι πεδὶον μάχης· ἀντὶ σφαιρῶν ὑπάρχουσι τροχοὶ καὶ ἵπποι. Ὅσοι δὲν ἔχουν τροχοὺς καὶ ἵππους, ἀπόλλυνται κακῶς καὶ εἰς τὸ ἄνθος τῆς ζωῆς. Δεκαεπτὰ νοσοκομεῖα ὑπάρχουν διὰ τοὺς τραυματίας. Ἐν τούτων φέρει ἐπιγραφὴν Νοσοκομεῖον τῶν Ἀνιάτων. Οἱ εἰσερχόμενοι εἰς αὐτὸ προειδοποιοῦνται οὕτω ὅτι μόνον νεκροὶ θέλουν πάλιν ἐξέλθαι· ὡραία φιланθρωπία τῶν Παρισινῶν δοκτόρων! Ἰδοὺ πῶς οἱ βάρβαροι οὗτοι ἐννοοῦσι τὸν πολιτισμόν!

Ἀλλοίμονον! παρὰ τὸ σοφὸν ἀπόφθεγμα τοῦ Λι Κί, καὶ παρὰ τὸν νόμον τοῦ Μενού, ἐμίσθωσα ὄχημα μὲ τέσσαρας τροχοὺς, κλαίων ἀπὸ τοῦδε τὴν μοῖραν τῶν δυστυχῶν ὅσους ἔμελλα νὰ στείλω εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῶν Ἀνιάτων. Ἄλλ' εἰς τὸ Παρίσιον δὲν γίνεται διαφορετικὰ· ἡ πρέπει

νὰ συντρίψῃς τοὺς ἄλλους, ἢ νὰ συντριβῇς. Προεὶλόμην τὸ φρονιμώτερον.

Καθὸ μέλος τοῦ Μιγγ-Τάγγ, τῆς πρώτης τῶν σοφῶν τοῦ κόσμου ἐταιριῶν ἐσπευσεν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν βιβλιοθήκην, ἥτις καλεῖται ἐδῶ Μέγα ταμειυτήριον πασῶν τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων. Τὸ ἄσυλον τοῦτο τῆς μελέτης καὶ νοερᾶς ἐνασχολήσεως κεῖται κατὰ τὴν ὁροῦσθεστέτην ὁδὸν τῶν Παρισίων· ὡς λόγου χάριν, νὰ ἐκλέγαμεν ἡμεῖς τόπον διὰ τὰς μελέτας τὸ μεταξὺ τῆς γεφύρας Τσούγγ-γίου-χό, ἐνθα πιπράσκονται ὅλοι οἱ γάτοι τοῦ Πεκίνου, καὶ τῆς ὁδοῦ Τούγγ-Κιόγγ κι-Κιόγγ, ὅπου νυχθημερὸν ἐκπυροσκοροῦνται πυροτεχνήματα.

Εἰς τῶν σοφῶν τοῦ καταστήματος μ' ὑπεδέχθη μὲ μεγάλην εὐγένειαν καὶ μοι ἐπρόσφερε καὶ ὕψωμα. Κύριέ μου, τῷ εἶπον, εἰς φράσιν γαλλικὴν ἱκανῶς εἰληπτοί, μεγάλως θέλετε μ' ὑποχρεῶσαι νὰ μὲ δώσητε πρὸς ὀλίγον τὴν ἱστορίαν τῶν δυναστειῶν τῶν πέντε ἀδελφῶν Λούγγ καὶ τῶν ἐξηκοντατεσσάρων Χέ-τού. Αἱ βασιλεῖαι αὗται, ὡς σὰς εἶναι γνωστόν, ἀρχονται ἀμέσως μετὰ τὴν τρίτην γενεάν τῶν πρώτων αὐτοκρατόρων, τὴν τῶν Γιν-Χοάγγ, ἥτοι βασιλέων τῶν Ἀνθρώπων, πρὸς διάκρισιν τῆς τῶν Τῦ-Χοάγγ, ἥτοι βασιλέων τῆς Γῆς.

Ὁ σοφὸς μ' ἤκουσε προσεκτικῶς· ἔβαλεν ἐντὸς τῆς ῥινὸς κόκκους μαύρου ὀπίου, καὶ σκεφθεὶς μικρόν, Λαὸ-γέ. μ' εἶπε, δὲν μὰς εὐρίσκονται τὰ βιβλία ταῦτα.

Ἐφαίνετο δὲ πολλὰ εὐχαριστημένος καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἐγνώριζε τὴν λέξιν Λαὸ-γέ, τὴν σημαίνουσαν κύριε, διό καὶ μὲ τὴν ἐπανελάβε χιλιάκις ἐν μέσῳ τῆς ὁμιλίας.

Δὲν ἀγνοεῖτε, κύριε, τῷ εἶπον μετὰ ταῦτα, ὅτι μετὰ τὰς ἐνδόξους βασιλείας, τῶν Κούγγ-σάν-χέ, Τσέν-μιν, Ὑ-τι-χέ, καὶ Λούξ-Τσουγγέ, ἠκολούθησαν αἱ ἔτι ἐνδοξότεραι ἄλλων ἐβδομήκοντα καὶ μιᾶς δυναστειῶν, καὶ ὅτι ὅλας ταύτας ἡμαῦρσε μετὰ ταῦτα εἰς δόξαν ὁ ἀθάνατος αὐτοκράτωρ Κί, πρῶτος μουσικὸς τῆς γῆς καὶ νομοθέτης τῆς Σινικῆς συμπεριφορᾶς. Ἐπεθύμουν νὰ συμβουλευθῶ εἰς τὸ Μέγα Ταμειυτήριον πασῶν τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀθανάτου Κί.

Ἡ ῥίς τοῦ σοφοῦ κατέβη καὶ δεύτερον πρὸς τὴν πυξίδα τὴν ἔχουσιν τὸ μαῦρον ὄπιον· ἀναπτύξας δὲ πλατὺ μανδῆλιον τοῦ Μαδράς καὶ ἐνσεῖσας τὴν κεφαλὴν, τὴν χεῖρα, καὶ τὸν ἀγκῶνα ἐποίησε ψόφον μέγαν, ὅμοιον πολλὰ μὲ τὴν κλαγγὴν τοῦ ὀργάνου μπίν. Ἀφοῦ ἡ ἐγκεφαλῆτις καταγίγς ἐκόπασεν, ἐδίπλωσεν αὐθις τὸ μανδῆλιον, τὸ ἐπέρασε πεντάκις ἐπὶ τῆς ῥινός, καὶ μ' εἶπε·

— Δὲν ἔχομεν τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀθανάτου αὐτοκράτορος Κί.

— Δὲν ἔχετε τίποτε λοιπόν! ὑπέλαβον ἐγὼ

μὲ τὸ φλέγμα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δίδει εἰς ἡμᾶς ἡ σοφία, καὶ ὅπερ καθιστᾷ ἀφώνους τοὺς σοφοὺς τῶν βαρβάρων λαῶν ὅσους δὲν ἐφώτισεν ἡ ἱερὰ λαμπράς τοῦ Μενού.

Ὁ σοφὸς ἐσταύρωσε τοὺς βραχίονας, κ' ἐκλινε τὴν κεφαλὴν κλείων τὰ ὄμματα, ὅπερ δηλοῖ εἰς τὴν παγκόσμιον γλῶσσαν τίποτε!

Ἄλλ' αἰφνης, σταθῆτε! ἀνεφώνησε περιχαρῶς, ἔχω νὰ σὰς δείξω μίαν ὁλόκληρον σειρὰν Σινικῶν βιβλίων· θὰ σὰς εὐχαριστήσῃ, εἶμαι βέβαιος· ἀκολουθεῖτέ με, Λαὸ-γέ.

Τὸν ἠκολούθησα.

Κατέβημεν εἰς ὑπογείους στοὰς ὁμοίας μὲ τοὺς Ἰνδικούς ναοὺς τῆς Ἑλεφάντας. Δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἐκείντο ἐπὶ βάθρων εἰδῶλα ἐκ γύψου τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς Γαλλίας, ὅλοι νεκροί· ὅτι εἰς τὴν Γαλλίαν, ὡς μ' ἐβεβαίωσαν, μεγάλοι ἄνδρες ζῶντες ποτὲ δὲν ὑπάρχουσι.

— Ἰδοὺ, εἶπεν ὁ σοφός, τὰ Σινικὰ βιβλία.

Ἀλλὰ τὰ Σινικὰ ἐκεῖνα βιβλία ἦσαν Περσικά. Ὑπῆρχε δὲ κ' ἐν λεξικόν εἰς γλῶσσαν Χοεῖ-χοεῖ καὶ Σινικήν, καὶ δεκαεπτὰ ἐπιστολαὶ τῶν βασιλέων τοῦ Τουρφάν, τοῦ Καρμὶλ καὶ τῆς Σαμαρκάνδας.

Εὐχαριστήσας τὸν σοφὸν μὲ τὴν ἀπλὴν ἐκείνην εὐγένειαν τὴν ἐφευρεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀθανάτου αὐτοκράτορος Κί, ἐξῆλθον τῆς βιβλιοθήκης.

Διαβαίνων ἐκ τῆς πλησίον ὁδοῦ εἶδα πλῆθος πολὺ ἀνθρώπων συνηγμένων καὶ θεωρούντων μετὰ πολλῆς περιεργείας παραπετάσματά τινα καὶ ξύλα καλύπτοντα βεβαίως πρᾶγμα τι πολὺ ἀξιόλογον, ἐπειδὴ ὅλοι ἠτένιζον πρὸς αὐτό, ἂν καὶ δὲν ἐβλεπαν τίποτε.

Πρώτησα τὸν ἀμαξηλάτην μου, ἄνδρα πολυμαθέστατον, ὅστις μ' ἔκαμε νὰ συλλάβω πολλὰ ἔξοχον ιδέαν περὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς σοφίας τῶν ὁμοτέχνων του.

Ἐβλαθον λοιπόν ὅτι κατὰ τὴν ὁδὸν ἐκείνην ἡγεῖτο μνημεῖον εἰς τιμὴν περιφήμου τινὸς ποιητοῦ γεννηθέντος ἐν Παρίσις καὶ ἀποθανόντος ἐν Παρίσις· ὁ σοφὸς ἀμαξηλάτης εἰς δύο λέξεις μ' εἶπεν ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐξόχου αὐτοῦ ἀνδρός. Μολιέρος ἦτο τὸ ὄνομά του· ἐσύνησεν ἀριστουργήματα καὶ τὰ ἐσύριζαν· οἱ αὐλικοὶ τὸν κατέτρεξαν, ἡ γυνὴ του καὶ οἱ δανεισταὶ του τὸν κατεπιλάττευσαν, καὶ ἐξέπνευσεν ἐλεεινῶς ἐπὶ τοῦ θεάτρου ἀναμέσον δύο ἀλειμματοκηρίων. Εἰς τὸ νεκρὸν τοῦ σώματος ἠρνήθησαν τὰς ἐπικηδείους τιμὰς· διακόσια δὲ μετὰ τὸν θάνατόν του ἔτη οἱ συμπολιταὶ του θέλοντες νὰ τὸν ἀποζημιώσωσι δι' ὅσας λύπας ὑπέφερε ζῶν, ἤγειρον εἰς αὐτὸν τὸ μνημεῖον τοῦτο. Ὁ Γάλλος εἰς ὅλα του εἶναι γοργός, ἀλλ' ὅταν ᾔναι λόγος περὶ εὐγνωμοσύνης θέλει δύο τοῦλάχιστον αἰῶνας διὰ νὰ κάμῃ τὸν στοχασμόν του.

Ἦ εὐγενὴ τέκνα τοῦ Οὐράνιου Κράτους, ὅτε

ἡ μήτηρ τοῦ Κομφουζίου μετέστη ἐν τῆς ζωῆς, ἐπὶ τῆς βασιλείας Σουμπίγγ, Σαφεῖς ὁ μέγας λιθοδόκος ἀνέγειρεν εἰς αὐτὴν τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο μνημεῖον, ἐνθα ἡ ἐνδοξος γυνὴ παρίσταται ἐπάνω τοῦ ὄρους Νικιοῦ αἰτούσα παρὰ Θεοῦ τὴν γονιμότητα τῆς νηδύος αὐτῆς.

Μετέβην ἀκολούθως εἰς τὸ παλάτιον τῶν τετρακοσίων ἐβδομήκοντα αυτοκρατόρων, οἵτινες κυβερνοῦσι τὸ Παρίσιον, τὴν Γαλλίαν καὶ Ἀφρικὴν, καὶ ὀνομάζονται ἀντιπρόσωποι. Διὰ τὰ εἰσέλθους εἰς τὸ παλάτιον τοῦτο, ἀπαιτοῦνται τεμάχια τινα χαρτίνα, πολὺ ῥυπαρά· δίδεις τὸ χαρτίον σου εἰς ἓνα Κύριον μὲ φουσκωμένον πρόσωπον καὶ ἀλαζονικὴν ῥίνα καὶ εἰσέρχῃσαι. Οἱ τετρακοσιοὶ καὶ ἐβδομήκοντα αυτοκράτορες κάθονται ὅλοι κατὰ σειρὰς εἰς αἵθουσαν σκοτεινὴν μάλιστα φεγγομένην ἀπὸ ὀλίγων φῶς, οἷον τὸ τῆς σελήνης περὶ τὸ ὕστερόν της τέταρτον. Εἰς αὐτοκράτωρ ἡμέρος καὶ γλυκύς, Κύριος Σδ-ζέ ὀνομαζόμενος διευθύνει τοὺς ἄλλους τετρακοσίους ἐξήκοντα ἐννέα παῖζων ἀπλῶς εἰς αὐτοὺς τὸ κουδούνιον. Οἱ αὐτοκράτορες εἶναι κακοενδυμένοι· οἱ πῖλοι τῶν ἄσχημοι καὶ καταβαίνουν εἰς τὰ ὀφρύδιά των. Ὁμιλοῦν πολλὰ, πηγαίνουν, ἐρχονται, παῖζουν κάποτε ἢ κοιμῶνται, ἢ γράφουν ἐπιστολάς πρὸς τὰς γυναῖκας των, ἐνῶ εἰς αὐτοκράτωρ ἱστάμενος ὁρθὸς ψάλλει ἐκ βυθίων κατὰ μυστηριώδεις εἰς ἤχον κατανυκτικόν, παρεμφερὴ μὲ τὸν ἡμέτερον ὕμνον τῆς Αὐγῆς, πλὴν χωρὶς τὰ κύμβαλα καὶ τὰ ἐθνικὰ ἰδίᾳ ὅστις τῶν αὐτοκρατόρων ἀγαπᾷ, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ ψάλλῃ τὸν σκοπὸν τῆς ἀρεσκείας του, στρέφων τὰ ὀπίσθια κατὰ τὸν κύριον Σδ-ζέ. Ἐκκαμὰ αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν πρὸς ἓνα τῶν γειτόνων μου· Κύριέ μου, τῷ εἶπον, πῶς τὸ ὀνομάζετε αὐτὸ τὸ παιγνίδιον; ἀντιπροσωπικὴν κυβερνήσιν, μ' ἀπεκρίθη.

Ἐπειδὴ εἰς τὸ Παρίσιον δὲν καίονται κατὰ πᾶσαν νύκτα πυροτεχνήματα, ὥς εἰς τὸ Πεκῖνον, διασκεδάζω πλέον τὰς ὥρας εἰς τὴν ὄπεραν. Πεντήκοντα χιλιάδας λοακχία δίδει ἡ Κυβερνήτης κατ' ἔτος εἰς κράκτας τινὰς μόνον διὰ τὰ συνάζονται καὶ νὰ φωνάζουν πᾶσαν νύκτα ὡς δαιμονισμένοι, συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ τεσσαράκοντα χάλκινα ὄργανα συναλαλάζοντα. Ἐννοεῖς ὅτι τοιοῦτον θόρυβον οὐδεὶς Κινέζος συνειθισμένος εἰς τὴν ἰλαρὰν μελωδίαν τοῦ ὕμνου τῆς Αὐγῆς δύναται δις νὰ ὑπομείνῃ· ὅθεν καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης νυκτὸς ἀπεχαιρέτισα τὴν ὄπεραν· ἀλλ' ἀκολούθως μαθὼν ὅτι παῖζονται εἰς αὐτὴν, κατὰ τινα φυσικὴν ἐναντιότητα τοῦ Γαλλικοῦ πνεύματος, καὶ δράματα ἄλλα ὅπου κἀνείς δὲν προσφέρει λέξιν, ἐπανῆλθον εἰς τὴν ὄπεραν. Τὰ δράματα ταῦτα ὀνομάζονται βαλλέτα, παριστάνονται δὲ ἀπὸ γυναικας χορευτρίας. Εἰς τοῦτο καὶ εἶμαι κ' ἐγὼ σύμφωνος· εἶναι τὸ μόνον ἄξιον θαυμασμοῦ πρᾶγμα, τὸ ὅποιον ἔχουν οἱ Πα-

ρίσιοι, πλὴν τοιοῦτον ὥστε βλέπων αὐτὸ λησάνει τις καὶ αὐτὸ τὸ Πεκῖνον. Ὑπόθεσις πεντήκοντα γυναικας νὰ μὴ ἐκβάλλουν ἀπὸ τὸ στόμα ἄχνην, καὶ νὰ χορεύουν τρέλλα μὲ πόδας Κινεζικοὺς! Ἐνοικίασα ἐν θεωρεῖν διὰ τὰ βαλλέτα.

Εἶναι μία χορευτρία Ἀλεξανδρίνα λεγομένη, διὰ δὲ τὴν μορφήν τοῦ προσώπου καὶ τὸ ἐξωτερικὸν αὐτῆς ἐπικαλουμένη Φιγουράντα· ἔχει μαῦρα μαλλία ἀθάνατα καὶ πόδας σχεδὸν διόλου. Οἱ μικροὶ μικροὶ τῆς πόδες χάνονται καὶ αὐτοὶ εἰς ταχυτάτας στροβιλώδεις περιστροφὰς ἐμπαιζούσας κ' ἐκθιμνύουσας τὸ ὄμμα· ἔξ κατὰ συνέχειαν νύκτας—τὸ πιστεύεις;—ἔμεινα νὰ τὴν βλέπω μὲ προσοχὴν σημαντικὴν. Ἐλκυσμένη καὶ τὴν σεμνὴν ἐντολὴν τὴν ὁποίαν φέρω ὡς πρέσβυς τοῦ Οὐρανίου Κράτους, καὶ τὰς τεσσαράκοντα περιόδους τῶν δώδεκα φεγγαρίων, αἵτινες βαρύνουσι τὸ μέτωπόν μου.

Μίαν ἐσπέρην ἢ ὕμνον τοῦ θεωρείου μου ἀνοίγεται καὶ κύριός τις δειλὸς εἰσέρχεται προσκυνῶν ταπεινότητα καὶ μὲ λέγει· ἀκτίς τοῦ Οὐρανίου Κράτους, ἄστρον τοῦ Τιέν, ἔχω μίαν χάριν νὰ σὲ ζητήσω.

Ἐποίησα τὸ παγκόσμιον σημεῖον τὸ σημαῖνον, Ἀλέι.

Ἐλάλησε.

Εἶμαι, εἶπεν, ὁ θεατρικὸς σκηνογράφος, καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀπετελείωσα ἐν Κινεζικὸν περίπτερον διὰ τὸ δράμα, «Κίνα ἀνεφωγμένη» ἢ Ἐρωτες τῆς κυρίας Φλαμπῶς ἐν Πεκίνο. Δύνασθε, καλέ μου κύριε, τῶρα εἰς τὸ τέλος τῆς πράξεως νὰ ἔλθετε νὰ δώσητε ἐν βλέμμα εἰς τὸ ἔργον μου, διὰ νὰ μὲ κάμνῃτε τυχὸν χρησίμους τινας παρατηρήσεις;

Ἢ πρότασίς σου, τῷ ἀπεκρίθην, μὲ εἶναι ἀρεστή· ἐδήγει με καὶ σὲ ἀκολουθῶ.

Οὐρανέ! ἀνέκραξεν ἐκεῖνος, εὐχαριστῶσε ὅτι εἰσήκουσας τὰς εὐχὰς μου!

Διεληθόντες πολλοὺς ὑπογείους διαδρόμους ἐφθάσαμεν εἰς τὰ παρασκήνια. Ὁ σκηνογράφος μ' εἰδείξε τὸ ἔργον του, τὸ ὅποιον εὖρον ἐπαίνων μόνον ἄξιον, ὡς σύμφωνον ἐντελὲς μὲ τὴν Κινεζικὴν αἴσθησιν. Ἐν τούτοις ὀπισθὲν μου ἠκούοντο ψελλίσματα καὶ φωναὶ πολλὰὶ νεαραὶ καὶ κωτίλαι. Ἐστράφην χωρὶς νὰ θέλω ἀποτόμως καὶ εἶδα. Ἦσαν πλῆθος νέων χορευτρίων, αἵτινες ὠφελοῦμεναι ἀπὸ τὴν διακοπὴν, ἀπεζημίουσαν ἑαυτὰς διὰ τὴν βεβιασμένην μακρὰν σιωπὴν των.

Ἀλλὰ μία ἀστραπὴ ἔκλεισε τὰ ὄμματά μου.

Ἢ κυρία Ἀλεξανδρίνα ἦτο μετ' αὐτῶν!

Ἐξήτησα γύρω μου τὸν σκηνογράφον διὰ νὰ μὲ δώσῃ ἀντιπερισπασμὸν καὶ στάσιν τινα, ἀλλ' εἶχε γένει ἀφαντος. Ἐπεκαλέσθην τότε τὰς ψυχὰς τῶν ἐνδόξων προγόνων μου, κ' ἐξήτησα νὰ μοὶ ἐμπνεύσωσι θάρρος καὶ ἀταραξίαν, τὰς δύο

ταύτας ἀρετάς, αἵτινες ἀναδεικνύουσι τοὺς ἡρώας τῶν κινδύνων καὶ τῶν ἐρώτων.

Ἢ κυρία Ἀλεξανδρίνα εἶχε σχῆμα καὶ στάσιν βασιλείσσης· τὸ λιγυρὸν καὶ ὑγρὸν τῆς σῶμα ἐταλαντεύετο ἁβρῶς ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, ἐνῶ ὁ ἕτερος ποὺς κεκαμμένος κατὰ τὸ ἄκρον καὶ κάτω νενευκῶς, ἐκινεῖτο κίνησιν ἐνδελεχῇ καὶ χαριεστάτῃ ἀπὸ τῶν δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά. Ποτὲ Σινικὴ γυνὴ τοῦ Τοῦγγ-τσου-Φῶ δὲν συνέθλασε τόσον κρατερῶς τὸν πόδα ἵνα σαγηνεύσῃ Κολάον ἐκπεπτωκότα. Οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἀνεφύθησαν ἐπὶ τοῦ ἐρασμοῦ ἐκείνου ποδός καὶ πλέον δὲν ἀπεσπάθησαν ἀπ' αὐτοῦ.

Ἀλλ' ἀφίνω σὲ νὰ κρίνῃς τὴν ἐκπληξίν μου ὅτε ἤκουσα τὴν γοργὴν φωνὴν τῆς Κυρίας Ἀλεξανδρίνας ἀποτεινομένης πρὸς ἐμὲ μὲ τοιαύτην τόλμην, ὡς νὰ ἦτο αὐτὸς ὁ στρατηγὸς τῶν τίγρεων τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς. Κύριε, μ' εἶπε, ὅλ' λάθωμεν τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἔχωμεν εἰς τὸ πρῶτον Κινεζικὸν βαλλέτον μας;

Ἀφῆκα τὸν πόδα καὶ ἀνέβην πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς χορευτρίας, μὲ τόνον δὲ φωνῆς ὅλως παρισινόν, ἀπῆντησα κατὰ τὸν ἐξῆς εὐγενικὸν τρόπον.

— Μάλιστα, Κυρία, θέλω ἔλθαι ἵνα θέσω τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τοὺς πόδας σας.

Ἢ κυρία Ἀλεξανδρίνα λαβοῦσα τότε ἐλευθεροτρόπως τὸν βραχίονά μου μ' ἔσυρεν ὡς εἰς περίπατον ἀναμέσων τῶν σκηνικῶν παραπετασμάτων λέγουσά μοι· Ὡστε, καλέ μου κύριε, ὑπάρχει λοιπὸν Κίνα πραγματικὴς; καὶ ὁ κίτρινος ποταμὸς δὲν εἶναι μύθος; Ἐλα, εἶπέ με ἐλεύθερα· ὅλοι οἱ Κινεζοὶ δὲν εἶναι λοιπὸν ἀπὸ φαφλουρίων; Περιπατοῦν καὶ αὐτοὶ, ὀμιλοῦν καὶ αὐτοὶ, καθὼς τῶρα ἡμεῖς οἱ δύο; ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι ἄλλοι Κινεζοὶ εἰς τὸν κόσμον δὲν ἦσαν ἀπὸ τὸν Αὐριόλον τοῦ Φραγκῶνη· γνωρίζετε τὸν Αὐριόλον τοῦ Φραγκῶνη;

Ὁλοι αὐταὶ αἱ ἐρωτήσεις ἐπῆλθον τόσον ταχεῖαι καὶ ἀλλεπάλληλοι ὥστε μ' ἦτο ἀδύνατον ν' ἀποκριθῶ. Εἰς δὲ τὴν τελευταίαν τῆς λέξιν ἡ Ἀλεξανδρίνα ἐπανακλήθεῖσα εἰς τὴν σκηνὴν δι' ἐνὸς κρούματος βιολίου, ἀφῆκεν ἀποτόμως τὸν βραχίονά μου κ' ἐπήδησεν ὡς δορκάς, ὑποτονθορίζουσα τὸν ἦχον πρὸς ὃν ἐμελλε νὰ χορεύσῃ. Μὴ ἔχων δύναμιν νὰ τὴν ἀκολουθήσω, ἐπερίμεινα ἐκεῖ ἀκίνητος ἕως νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ νὰ τῇ δώσω τὰς ἀποκρίσεις τῶν ἐρωτήσεών της.

Καὶ πραγματικῶς ἐπέστρεψε· τῇ ἐπρόσφερα τὸν βραχίονά μου· ἀλλ' αὐτὴ ἐφαίνετο μὴ ἐνθυμούμενη πλέον τὰς προτέρας ἐρωτήσεις της· ἡ φαιδρότης ἐξέλιπεν ἀπὸ τοῦ χαριέντος προσώπου της τὸ ὅποιον συνέστελλε μέριμνά τις καὶ λύπη.

— Εἶδετε, μ' εἶπε, πόσον ἀπόψε τὸ κοινὸν εἶνε ψυχρόν; ἔχετε εἰς τὸν τόπον σας ὄπεραν;

— Ὁχι, Κυρία.

— Δὲν ἔχετε ὄπεραν! καὶ τί τόπος εἶναι αὐ-

τὸς χωρὶς ὄπεραν; Τί κάμνουν λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ;

— Εὐρίσκονται εἰς ἀκηδίαν, Κυρία μου, ἐπειδὴ σεῖς δὲν εἰσθε παροῦσα.

— Νὰ τα δά! εἶναι ἐρωτικός! πλὴν δὲν βλέπτει· ἂν δὲν ἔχετε ὄπεραν εἰς τὴν Κίναν, ἔχετε ὅμως ὠραία ῥιπίδια· ὁ ἀνεψιὸς ἐνὸς γερουσταστοῦ τῆς Γαλλίας μ' ἐφιλοδῶρησεν τοῦ Ἀγίου Βασιλείου ἐν ῥιπίδιον τῆς Κίνας· θαυμάσιον πρᾶγμα σᾶς λέγω! Οἱ ταρσοὶ ἐλεφάντινοι μὲ ἐγκολλημάτα ἀργυρᾶ, εἰς δὲ τὸ πτύγμα δύο κίτρινοι αἵλουροι συμπαίζοντες μὲ ἀλεκτρούνα. Τὸ ἔχασα εἰς τὸν χορόν!

— Εὐκόλον ν' ἀντικατασταθῇ, Κυρία μου, ἔφερα τριάκοντα τρία ῥιπίδια ἀπὸ Ζέ-Χόλ.

— Ἀληθινά, καὶ τί θὰ τὴν κάμνῃτε αὐτὴν τὴν ὠραίαν συλλογὴν;

— Εἶναι δῶρα διὰ τὰς γυναῖκας τῶν ὑπουργῶν καὶ τῶν πρέσβων.

— Ὡχ! δὲν βαρύνεσθε! τί τὰ θέλουν αἱ γυναῖκες τῶν πρέσβων τὰ ῥιπίδια! Ἐπειτα εἶναι τόσον ψυχραὶ αἱ γυναῖκες τῶν πρέσβων, ὥστε δὲν ἔχουν ἀνάγκην νὰ ἀερίζονται· ἂν εἶχα ἐγὼ τὰ τριάκοντα ῥιπίδιά σας θὰ ἔκαμνα τὰς πρώτας χορευτρίας νὰ σκάσουν ἀπὸ ζηλοτυπίαν.

— Κυρία μου, τὰ ῥιπίδια εἶναι ἀπ' αὐρίον εἰς τὴν διαθέσιν σας.

— Καὶ σᾶς τί σᾶς λείπει νὰ εἰσθε τέλειος γάλλος; Ἰδέτε ποίους ἀνθρώπους ὀνομάζουν Κινεζοὺς! Ἰδοὺ νὰ σᾶς δώσω τὴν διευθύνσιν τῆς οἰκίας μου. Ἀλεξανδρίνα Σαὶν Φάρ, ὁδὸς Προδηγίας. Ἀρ... πρῶτον πάτωμα. Ὁ θυρωρὸς μου δέχεται τὰ δι' ἐμὲ δῶρα ἀπὸ τὰς ἐπτά, καὶ τὰ παραδίδει σῶα καὶ ἀνελλιπῇ εἰς τὴν θαλαμηπόλον μου μετὰ μεσημβρίαν.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἐποίησε μίαν συστροφὴν ἐπὶ τοῦ δεξιῦ ποδός κ' ἔφυγε. Ἐπανελθὼν μετὰ τὴν παράστασιν οἶκαδε ἐξήτησα νὰ βάλω τάξιν καὶ ῥυθμὸν εἰς τὰς ἰδέας μου, καὶ νὰ μελετήσω ἐμβριθῶς τὰ διατρέξαντα. Ἀλλ' ἡ ταλαίπωρος κεφαλὴ μου εὐρίσκετο εἰς μεγάλην σύγχυσιν. Τὸ ἐν Κέ-Ἐνὶλ χαρέμιόν μου τὸ γνωρίζεις· σεμνότερον χαρέμιον δὲν διδεται· μόλις νὰ περιέχῃ δεκαπέντε γυναῖκας ἀπὸ Ζέ-Χόλλ, αἵματος ταταρικοῦ καὶ δεκαπέντε ἀπὸ Θόγγ-Χουφὸ αἵματος καθαρώς Κινεζικοῦ, ἂν ἡ Ἀλεξανδρίνα Σαὶν Φάρ εἰσῆρχετο εἰς τὸ χαρέμιόν μου ἡ παρουσία της ἤθελεν ἀμαυρώσει τὸ κάλλος τῶν ἀγλαοτέρων μου γυναικῶν, ὡς ἡ πανσέληνος θαμβώνει τὸ φῶς τῶν μικρῶν ἄστρων τῆς αὐγῆς φαινομένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Τυργετόν. Ἀλλοίμονον! τὸ αἰσθάνομαι· συνεκέντρωσα ὁ τάλας ἐπὶ μιᾶς μόνῃς κεφαλῆς καὶ τοὺς τριάκοντα ἔρωτας τοὺς κεκλεισμένους ἐν τὸς τοῦ σεμνοτάτου χαρέμιου μου!

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν παρέδωκα εἰς τὸν θυρωρὸν τὰ τριάκοντα τρία ῥιπίδια καὶ μίαν πυξίδα μὲ σατουράν.

«Ότε δὲ ἦλθε τὸ μεσημέριον, ἐνεδύθη σπολὴν αὐλικού. Ἐβάλα εἰς τὴν κεφαλὴν τὸν κανάρινον σκοῦρον μὲ τὸ πτερόν τοῦ ὀρνέου Λεὺ-τσέ· ἐφόρεσα δὲ καὶ τὸν πλατὺν σελιναυγὴ χιτῶνα τῶν μανδρινῶν μὲ τὰς κιτρινοχρόους ἀμαυρὰς χειρίδας· καὶ βεβαιωθείς ἀπὸ τὸν καθρέπτην μου ὅτι ὁμοιάζον τὸν νέον Τσιού, τὸν πρίγκιπα τοῦ φωτός ὅτε ἀνέστη πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ Μίγγ-Τάγγ, ἐπορεύθη πρὸς τὸν οἶκον τῆς Κυρίας Ἀλεξανδρίνας Σαῖν Φάρ, ὅπου εἰσῆχθη μὲ θαυμαστὴν εὐκολίαν.

Τὸ ἔνδυμα τῆς πόλεως τὸ ὁποῖον ἦ κ. Ἀλεξανδρίνα ἐφόρει τὴν ἐδεικνυε μεγαλητέραν, ἀλλ' ὁ ποὺς ἦτον ὁ αὐτός· ὁ ποὺς ἐκεῖνος ἐζή μὲ ἐνδελεχῆ σπασμωδικὴν κίνησιν ὡς ἡ ψυχὴ τῆς χορευτρίας νὰ ἐκλείσθῃ εἰς τὸν δεξιὸν τῆς πόδα, καὶ ἡ νέα γυνὴ νὰ ἐσκέπτετο διὰ τῶν δακτύλων τοῦ ποδὸς αὐτῆς.

— Κύριε, μὲ εἶπε, λαβοῦσα μὲ τρόπον ἐλεύθερον τὰς χειράς μου. Εἶμαι ἡ εὐτυχιστάτη τῶν γυναικῶν· τὸ δῶρόν σας εἶναι πολὺτιμον, βασιλικὸν ἀληθῶς. Καθίσατε νὰ εἰπωμεν τίποτε· θέλω σὰς παρουσιάσει τὴν μικρὰν μου ἀδελφὴν· θὰ ἰδῇτε ἓνα ἄγγελον.

Κοράσιον δωδεκαετὲς ζωερὸν καὶ ἐξυπνον ὡς πίθηκος ἔτρεξε κατεπάνω μου κ' ἐφερεν ἄνω κάτω καὶ τὴν σπολὴν καὶ τὸν σκοῦρόν μου.

— Πῶς εὐρίσκετε τὴν μικρὰν μου ἀδελφὴν; ἠρώτησεν ἡ χορεύτρια.

— Τὴν εὐρίσκω... ἀδελφὴν σας· ἀπεκρίθη ἐγὼ μὲ βλέμμα ἐκφραστικώτατον.

— Ὁ λόγος ἐρρήθη μὲ χάριν, φίλτατε δόκτωρ!

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται, Κυρία μου, τὸ ὥραϊον τοῦτο κοράσιον;

— Ὀνομ' ἀκόμη δὲν ἔχει, φίλτατε δόκτωρ· περιμένει τὸν ἀνάδοχόν της κατὰ τι ἔθος θεατρικόν· ἐπιθυμεῖτε νὰ γείνετε ἀνάδοχός της;

— Μετὰ πάσης χαρᾶς.

— Ἐλάτε λοιπόν· εὐρέτε ἐν ὄνομα, ὄνομα τῆς πατρίδος σας.

— Ἐστὼ, τὴν ὀνομάζω Διλερί· τὸ ὄνομα εἶναι μογγολικόν.

— Καὶ δηλοῖ;

— Φαιδρότης ὀφθαλμοῦ. Εἶν' ἐπιτυχημένον; Διλερί! ἐξαίσιον! Πῶς λοιπόν! Οἱ Μογγόλοι ἔχουν ὀνόματα τὸσον μελιστάλακτα καὶ μένουν ἀκόμη Μογγόλοι! εἶναι ἀπίστευτον! Κυρία Διλερί, εὐχαρίστησον τὸν Κύριον ἀνάδοχόν σου...

— Τὴν προορίζετε εἰς τὸ θέατρον τὴν ὥραϊαν αὐτὴν κόρην;

— Ἀπαγε! τὴν βαπτιστικὴν σας εἰς τὸ θέατρον; ποτὲ ποτέ! Προτιμῶ χιλιάκις νὰ ἐμβῇ εἰς τὰς λασίς. Ἡ γυνή εὐφυὴς δὲν δύναται νὰ λάμπῃ· ὁ φθόνος τὴν φονεύει, ἡ διαβολὴ καὶ ῥαδιουργία τὴν ποτίζουν νυχθημερόν χιλίων εἰδῶν φαρμά-

κια. Πρέπει νὰ κάμῃς προσωπικὴν ταπεινοτάτην ἐπίσκεψιν εἰς τὸν ποιητὴν διὰ νὰ λάβῃς μικρόν, ἐλάχιστον μέρος εἰς τὴν παράστασιν. Μ' ὑπεσχέθησαν ἓνα μονόλογον εἰς τὸ δράμα τῆς Γιζέττας, καὶ τίποτε! τὸν ἔδωκαν ἄλλοι. Μολοντοῦτο, χωρὶς περιφιλαντίαν, τὸ Κοινὸν μὲ λατρεύει ἂν καὶ ἡ Κυρία Φατμέ θριαμβεύῃ ἐναντίον μου, ἐπειδὴ ἔχει καὶ τὴν προστατεύουν δύο μεγάλαι ἐφημερίδες καὶ δύο μικραί. Ἐγὼ ἀποστρέφομαι τὴν ῥαδιουργίαν· ποτὲ δὲν ἐπάτησα τὴν θύραν ἐφημεριδογράφου ἢ ποιητοῦ· ἔλῃξεν ὁ καιρὸς τῆς συμφωνίας μου; δίδω τὴν παραίτησίν μου κ' ἐπιστρέφω εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον.

Μ' ἐκείνην τὴν θαυμαστὴν λεπτότητα καὶ ὁξύνουσαν τὴν ὁποίαν τὸ πνεῦμα τοῦ Φῶς ἐχάρισεν εἰς μόνας τὰς κεφαλὰς τῶν πιστῶν του, καὶ ἡ τις μᾶς καθιστᾷ τὸσον καθυπερτέρους τῶν λοιπῶν θνητῶν ἠρώτησα νοηλῶς πῶς τὴν Κυρίαν Ἀλεξανδρίναν ἂν ἠσθάνετο κλίσιν πρὸς τὸν γάμον.

— Ὡ Θεέ μου! εἶπε σταυρόνουςα τοὺς κομφούς της πόδας ἐπὶ τοῦ βελουδίνου σκαμνίου· ὁ γάμος δὲν μὲ τρομάζει, ἀλλ' ὁ σύζυγος! Δὲν γνωρίζετε τοὺς Γάλλους συζύγους, φίλτατε δόκτωρ; ἂ! τί ἐγωῖσται! Νυμφεύονται μίαν ὥραϊαν γυναῖκα καὶ τὴν καθιστῶσι δούλην των, μικρὰ φροντίζοντες περὶ τῶν νόμων τῶν κειμένων κατὰ τῆς समाτεμπορίας. Ἀφοῦ τὴν βάλουν τοιουτοτρόπως εἰς τὰ δεσμά των, τὴν περιφέρουν μαζὺ των παντοῦ διὰ νὰ κάμνουν τοὺς φίλους των νὰ ἐρχονται εἰς ἀπελπισίαν. Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἔλθωμεν νὰ ζητήσωμεν τοὺς συζύγους μας εἰς τὴν Κίνα, τὴν ὅτε οἱ Ἀγγλοὶ τὴν ὑπεχρέωσαν ν' ἀνοίξῃ τοὺς λιμένας της εἰς τοὺς Εὐρωπαίους. Ἀ! φίλτατε δόκτωρ· δὲν εὐρίσκετε τὸσον εὐκολὰ εἰς τὰ Παρίσια ἄνδρα νὰ χαρίζῃ εἰς τὴν γυναῖκά του τριανταρία ῥιπίδια οὕτως ἀπλῶς ὡς νὰ ἦτο μία καλημέρα. Οἱ Κινέζοι εἶναι καλοὶ σύζυγοι, Κύριε δόκτωρ;

— Ἀρνία!

— Ἀληθινά; κρίμα ὅμως νὰ ἔχουν οἱ Κινέζοι οὕτω πῶς τοὺς ὀφθαλμούς!

— Λοιπὸν εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἔλθωμεν ἡμεῖς νὰ ζητήσωμεν τὰς γυναῖκάς μας εἰς τὰ Παρίσια.

— Εἰς τὴν ζώήν μου, φίλτατε δόκτωρ, εἰσθε ἀξιολάτρευτος. Μ' ἔχετε καταδουλωμένην μὲ τὰς χάριτάς σας· ἀμνηχανῶ πῶς ν' ἀνταμείψω τὰς φιλοφρονήσεις καὶ τὰ δῶρά σας... Ἀγαπάτε νὰ σὰς προσφέρω ἐν θεωρεῖον τῆς τετάρτης σειρᾶς διὰ τοὺς ἀνθρώπους σας; αὐριον παριστά-νεται τὸ δράμα ἡ Γιζέττα· νὰ σὰς δώσω δι' ἓνα μῆνα συνδρομὴν εἰς τὸν σιδηρόδρομον τοῦ Ρουέν;

— Εὐχαριστῶ, κυρία, σὰς εἶμαι ἐπίσης εὐγνώμων ὡς ἂν ἐδεχόμην τὰς χάριτάς σας. Ἐχὼ μίαν ἄλλην χάριν νὰ σὰς ζητήσω.

— Μίαν μόνην! εἰπέτε.

— Ἐφερα μαζὺ μου ἀπὸ τὴν Κίνα ἐν φύλ-

λον παπύρου καὶ μελάνην. Ἐπιτρέψατέ μοι, παρακαλῶ, νὰ ἐπάρω τὴν εἰκόνα τοῦ δεξιοῦ σας ποδός.

— Ἀ! τί ἰδέα Κινεζικὴ! ἀνεβόησεν ἡ χορεύτρια καγγάζουσα δυνατὰ· καὶ τοῦτο ἀποκαλεῖται χάριν! Ἀάβετε τὴν γραφίδα σας, δόκτωρ, σὰς παραχωρῶ τὸν πόδα μου... Θέλετε νὰ τὸν ἀντιγράψετε κατὰ φύσιν, ἢ μήπως μὲ σάνδαλον ὀδαλίσκη;

— Θέλω νὰ τὸν ζωγραφίσω ὡς ἔχει τὴν στιγμὴν ταύτην.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε· ἐν τούτοις ἐγὼ διασκεδάζω μὲ τὴν μικρὰν περιεργαζομένην τὰς ζωγραφίας τῶν ῥιπιδίων σας.

Ἦτο εἰς τὸ τρίτον ῥιπίδιον ὅταν ἐγὼ ἀπετελείωσα τὸν χαρίεντα πόδα, τὸν ὁποῖον ἔκαμα ὁλόμοιον. Ἡ χορεύτρια ἐμβλέψασα εἰς τὸ σχέδιον ἀνέδωκε κραυγὴν θαυμασμοῦ λέγουσα·

— Ἀγαπητὲ δόκτωρ; σεῖς ἀντεγράψατε τὸν πόδα μου διὰ μονοκονδυλιάς.

— Κυρία μου, περὶ ἐμοῦ ἐλέχθη ὅτι καὶ τὸν ἀνεμον ἠθέλα ζωγραφίσῃ ἂν ἠδυνάμην νὰ τὸν ἰδῶ διαβαίνοντα· ἐζωγράφησα τὸν πόδα σας, ὅστις εἶναι τοῦ ἀνέμου εὐκίνητοτερος.

— Ἄν τὸ πρᾶγμα ἐξακολουθήσῃ οὕτω πῶς φοβοῦμαι, φίλτατε δόκτωρ, ὅτι θὰ σὰς ἐρωτευθῶ ἐγὼ ἥτις χθὲς ἐκλείσα τὴν θύραν μου πρὸς ἓνα πρίγκιπα Ἕλληνα καὶ πρὸς δύο τραπεζίτας.

Ἡ ἀθωότης καὶ αἰδῶς ἐβασίλευον εἰς τὴν μορφὴν τῆς χορευτρίας. Ἐκλίνα τὴν κεφαλὴν εὐσεβάστως ἐνώπιον τῆς γυναικὸς ταύτης, ἥτις οὕτως ἀφελῶς καὶ ἀθῶα ἠνοιξεν εἰς ἐμὲ τὴν καρδίαν της.

Ἀναχωρῶν δὲ ἔλαβον τὴν εὐτυχίαν νὰ προσψύσω μὲ ἄκρα τὰ χεῖλην τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων τῆς χαριτωμένης νέας, δακτύλων θελκτικωτάτων, ὡς καὶ οἱ πόδες αὐτῆς.

Ὁ Κολάος τῶν ἐξωτερικῶν μ' ἐπερίμενεν εἰς τὰς πέντε διὰ νὰ λάβῃ πληροφορίας περὶ τῆς ἐν Ἐνζέ-Χὺλλ καὶ Πεκίνῳ ἐθιμοταξίας, καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ὑποδοχῆς τῶν ξένων πρέσβεων, καθὼς διὰ νὰ ἐξιχνιάσῃ τὰ μυστήρια τῆς Σινικῆς πολιτικῆς ὡς πρὸς τὴν βασιλισσάν Βικτωρίαν. Διαρκούσης τῆς μετὰ τοῦ Κολάου συνδιαλέξεως τὸ πνεῦμά μου ἐπιπτεν εἰς συχνούς ῥεμβασμούς, καὶ πρέπει νὰ μ' ἐφυγαν πολλοὶ λόγοι ἀδιάκριτοι. Ὁ Τιὲν νὰ δώσῃ νὰ μοὶ φέρωσι γρήγορα οἱ ῥεμβασμοί μου μεγάλα κακὰ κατὰ τοῦ Οὐρανίου Κράτους! Ἐνῶ ὁ μέγας Κολάος τῶν Χριστιανῶν μ' ὠμίλει, ὁ ἰδικός μου νοῦς ἦτο εἰς τὸν πόδα τῆς κυρίας Ἀλεξανδρίνας Σαῖν Φάρ. Ὁ ποὺς αὐτός, θὰ τὸ ἰδῇς, ἔχει νὰ φέρῃ ἄνω κάτω τὸ Πεκίνον.

Τὸ ἐσπέρας μετὰ τὸ δεῖπνον μοὶ ἐνεχειρίσθη γραμματίον μοσχοδόλον, τοῦ ὁποίου ὁ χάρτης ἀπεμμεῖτο τὰ δύο πτερὰ τῆς χρυσαλίδος. Ἐνδισλάμβανε δὲ τὸ γραμματίον ταῦτα·

«Φίλτατε δόκτωρ!

»Λέγουν ὅτι ἐφέρετε ἀπὸ τὴν πατρίδα σας πλῆθος σινουργῶν ἀξιοπεριέργων πραγμάτων. Ἡ Διλερί, ἡ ὥραία σας βαπτιστικὴ τόσην εὗρεν ἡδονὴν εἰς τὰ ῥιπίδιά σας, ὥστε θέλει νὰ γνωρίσῃ καὶ τοὺς λοιποὺς θησαυροὺς τοῦ ἀναδόχου της. Παιδικὴ φαντασία! Ὑπεσχέθη νὰ τὴν φέρω αὐριον πρὸς ὑμᾶς περὶ τὴν μεσημβρίαν.

»Ἡ βαπτιστικὴ σας σὰς δίδει τὸ μέτωπον εἰς ἀσπασμόν, ἐγὼ δὲ σὰς θέτω εἰς τοὺς πόδας μου.

»ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΑ ΣΑΙΝ ΦΑΡ.»

Γνωρίζεις, ἡγαπημένε μου Τσιγγ-Βιτ-Χεκί, ὅτι δὲν ἔλαβον πολλὰ τῶν σινουργῶν τούτων μικρολογημάτων μας. Ἐπρόβλεψα μόνον ὀλίγα δῶρα διὰ τοὺς Κολάους καὶ τοὺς Ἀγγλους. Πλὴν κατὰ καλὴν τύχην ὅτε ἔλαβον τὸ γραμματίον τῆς κυρίας Ἀλεξανδρίνας οὐδὲν σινουργὲς εἶχεν ἐξέλθει ἐτι τοῦ οἴκου μου. Μολταταῦτα εὕρισκον ὅτι ὅσα εἶχα δὲν ἦσαν ἄξια νὰ τιμηθῶσι μὲ τὰ βλέμματα τῆς θείας χορευτρίας. Ὅθεν ἀπεφάσισα νὰ γείνω πλουσιώτερος ἀφ' ὅ,τι ἤμην.

Λαβὼν ἀκριβεῖς ὁδηγίας διευθύνθη εἰς τοῦ Δάρβου, ὁδὸς Ῥιχελιέως καὶ εἰς τοῦ Γάμβρα, νέα ὁδὸς Καπουκίνων, ἐμπόρων περιφήμων διὰ τὰ σινουργῆ των. Ἡγόρασα λοιπὸν δύο παραπστάματα, μίαν παγὸδαν ἐκ φυράματος ὀρύζης, δύο πυξίδας μοσχοκάρφια, δύο συσκευὰς φαρυγγίων διὰ τὴν τράπεζαν, μίαν θερμόροθον τοῦ χαρμίου διὰ τὸ τεῖ, μίαν τράπεζαν καμφορᾶς, μὲ ἐγκολλήματα κυπαρίσσου, τέσσαρας Μανδρινούς ἀπὸ ἀργίλου, δώδεκα σάνδαλα γυναικεῖα, ἓνα ἄβακα διὰ τοὺς πραγματευτάς, ἐν ὄργανον ἁδ μὲ τὸ ῥόπτρον του, δύο φύλλα τὰμ τὰμ, ἐν σκιαδίου, δύο μασσητοὺς λέοντας, ἐν ὄχημα τοῦ αὐτοκράτορος Τσιεγγ-Λόγγ.

Νὰ μὴ σὲ εἰπῶ πολὺ, ἀλλὰ τὸ ἤμισυ τῶν σινουργῶν τούτων ἦσαν κατεσκευασμένα ἐντὸς τῶν Παρισίων. Πρὸ πάντων διήγειρε τὴν δυσπιστίαν μου τὸ αὐτοκρατορικὸν ὄχημα, ἀλλ' ἡ παραποίησις ἦτο ἐν γένει ἐπιτυχής, καὶ μόνον ὀφθαλμὸς Μανδρινίου ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὸ γνήσιον ἀπὸ τὸ ψευδές, ὥστε δὲν ἐπέμεινα πολὺ ὡς πρὸς τὴν τιμὴν, κ' ἔδωσα μίαν ποσότητα ὑπέρογκον τριάκοντα ἐπτὰ χιλιάδας λίαν.

Ὅταν ἀνέτειλεν ἡ ἄλλη ἡμέρα, ὅλας τὰς πρωῆνας ὥρας ἐξώδευσα τακτοποιῶν καὶ συναρμολογῶν τοὺς θησαυροὺς μου, ὥστε ν' ἀποτελῶσιν ὅλον τι εὐάρεστον εἰς ὅρασιν. Τί εὐτυχία, ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν, ἂν κατηξίου νὰ μὲ δεῖξῃ διὰ τοῦ ποδός της τὸ ὥραιότατον τῶν σινουργῶν τούτων καὶ νὰ μ' εἰπῇ, ἀγαπητὲ δόκτωρ, δότε με τοῦτο διὰ τὸν κοιτῶνά μου.

Τέλος πάντων ἦλθεν ἡ δωδεκάτη καὶ ἡ θύρα ἠνοιχθη. Ἡ πόλις τῶν Οὐρὶ θέλει καταστραφῇ ἓνα καιρόν, ὅτι ἐλησμόνησε νὰ δώσῃ αὐτὴ τὰ γενέθλια εἰς τὴν κυρίαν Ἀλεξανδρίναν Σαῖν Φάρ! Τὸ παρβενικὸν της κάλλος μὲ ἄφησεν ἐμβρόντη-

τον, ὠδήγει ἡ θεία χορεύτρια ἐκ τῆς χειρὸς τὴν μικρὰν ἀδελφίδα τῆς· ῥίψασα δὲ εἰς τὴν πρῶτην παρταχυοῦσαν καθέδραν τὸ σάβιον καὶ τὸ θερίστριόν τῆς, μοῦ ἔσφιγγε τὴν χεῖρα καὶ περιστερομένη ἐπὶ τοῦ ποδὸς πρὸ ἐνὸς ἐκαστοῦ ἐξ αὐτῶν μὲ φωνὰς θαυμασμοῦ, αἰτίνες ἐφθονον κατ' εὐθείαν εἰς τὴν καρδίαν μου. Τελευταῖον μὲ εἶπε·

— Φίλτατε δόκτωρ, τώρα μεταμελοῦμαι ὅτι ἔφερα ἐδῶ τὴν βαπτιστικὴν σας, ὅ,τι ἰδεῖ τὸ θέλει καὶ καλὰ. Ἄ! τὰ παιδιὰ, τὰ παιδιὰ! ποτὲ δὲν πρέπει νὰ τὰ δείχνῃ τις τὸ παραμικρόν. Πλὴν εἶναι ἡ ἀλήθεια ὅτι κ' ἐγὼ αὐτὴ ἔγινα ὡς παιδί βλέπουσα αὐτὰ τὰ ὠραία πράγματα σας. Ἄν δ' ἐπρόκειτο νὰ ἐκλέξω ἐν ἐξ αὐτῶν, δὲν ἤθελα λάβει κανέν ἀπὸ φόβον μὴ μεταμελήθω κατόπιν, ὅτι κακῶς ἐξέλεξα.

Ἐλεγε δὲ ταῦτα μὲ στωμυλίαν καὶ πόσῃ εὐστροφίαν λόγον προεκτείνουσα ἐνταυτῷ τὸν δεξιὸν πόδα ἐξω τῆς βραχυτάτης ἐσθῆτος, ὥστε νὰ δελεάσῃ καὶ τὸν ἐναρετώτερον λάμψαν τοῦ Λόγγ-Χίγγ.

— Κυρία μου, τῇ εἶπον· ἐγὼ νὰ σὰς εὐρω τρόπον νὰ μὴ λάβῃτε ἀνάγκην ἐκλογῆς.

— Πῶς; πῶς; νὰ ζήτε, φίλτατε δόκτωρ, διδάξετέ με αὐτὸν τὸν τρόπον.

— Πλὴν μ' ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ τὸν μεταχειρισθῇτε. . . τὸ ὀρκίζεσθε;

— Ὁρκίζομαι.

— Ὁ ἔμμείνετε εἰς τὸν ὅρκον σας;

— Ὁ ἔμμείνω.

— Λοιπὸν! Κυρία, λάβετέ τα ὅλα.

Ἡ χορεύτρια ἀνύψωσε μετὰ χάριτος πολλῆς τοὺς δύο βραχίονας, ἔρριψεν ὑπτίαν εἰς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν, καὶ εἶδα τὸν ἀλαβαστρινόν τῆς λαίμον βράζοντα ὑπὸ γέλωτος σφοδροῦ καὶ σπασμωδοῦντα ὡς ὁ λάρυγξ πτηνοῦ κελαδοῦντος ἄσµα εὐδαιμονίας.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀπὸ τοὺς σπανίους ἀνεφώνησε· ἀφοῦ ἀποθάνῃ πρέπει νὰ τὸν βαλσαμώσουν. Πῶς! φίλτατε δόκτωρ, δὲν γνωρίζετε λοιπὸν τὰς γυναῖκας; ἀγνοεῖτε εἰς ὅποιον κίνδυνον ἐκτίθεσθε; ἂν τώρα ἔπαιρνα μὲ τὰ σωστά τὸν λόγον σας;

— Τότε θὰ ἔλεγα ὅτι εἰσθε γυνὴ εἰξεύρουσα νὰ φυλάττῃ τοὺς λόγους καὶ τοὺς ὅρκους τῆς.

— Ὁχι, ὅχι! ἂς λείπουν οἱ ἀστεῖσμοί· ὁ καλὸς μου δόκτωρ ἤθελε νὰ μὲ δοκιμάσῃ.

— Ποῶς; ὁμιλῶ, σὰς λέγω, σπουδαίως· ὅλα ταῦτα τὰ πράγματα εἶναι ἰδικά σας· ἐγὼ δὲν ἔχω καμμίαν πλέον ἐξουσίαν ἐπ' αὐτῶν.

— Τότε λοιπὸν σεῖς εἰσθε ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας μεταμορφωμένος εἰς Κύριον. Ζήτω ὁ αὐτοκράτωρ!

— Εἶμαι, ἀνέκτα πύπτων πτηνῆς εἰς τοὺς πόδας τῆς, εἶμαι εἰς ἀπλοῦς θνητὸς λησιμονήσας

τὴν σοφίαν τοῦ ἐνώπιον τῆς οὐρανίου σου καλῶνός!

— Ἐπάνω, φίλτατε δόκτωρ, ἐπάνω· τί κάμνετε! εἶπεν ἡ χορεύτρια μὲ πρόσωπον ἀναλαβὸν διὰ μιᾶς ἥθος αὐστηρόν. Μὴ δὲ τρέλλαις ἐμπρὸς εἰς τὴν βαπτιστικὴν σας! τί θὰ εἰπῇ αὐτὸ τὸ παιδί ὅπου σὰς βλέπει; Θέλετε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν ἔπειτα νὰ λέγῃ ἄλλ' ἄντ' ἄλλων; Δὲν ἔτυχε ποτὲ ν' ἀναγνώσῃτε τὰ *Γρομερὰ Παιδιά* τοῦ Γαβριήλ; Τὰ βλέπετε αὐτὰ τὰ μικρὰ τὰ ἀθῶα; Εἶναι ἀστυνομικοὶ κατὰσκοποι!

— Ἀνηγέρθη κατὰτεθορυβημένος, δικαιολογούμενος ὡς ἡδυνάμην. Ἦ ὀργὴ τῆς χορευτρίας ἐφάνη πραῦνομένη, μοὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ στενάχουσα ἐκ βάθους ψυχῆς.

— Ἄ! τῇ ἀληθείᾳ, εἶπεν, ἂν εἶχα ὅλα αὐτὰ τὰ ὠραία πράγματα εἰς τὸ δωμάτιόν μου θὰ ἤμουν εὐτυχέστερα τῆς σουλτάνας Βαλιδῆς.

— Ἀπόψε, Κυρία μου, ἡ Σινική συλλογὴ μου θὰ ἦναι εἰς τὸ δωμάτιόν σας.

— Ἄν ἔχῃ οὕτω, φίλτατε δόκτωρ, ὑπάγω νὰ τῆς ἐτοιμάσω τόπον. Ἦθελα ὅμως, ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα εἶναι ἐκ τῶν σπανίων, ἡ ὑπόσχεσίς σας νὰ ἦναι σπουδαία, ἂν ὅχι ἄλλο διὰ νὰ ἐντροπιᾶσθε τοὺς Παρισινούς. Θέλετε νὰ πάρετε τὴν εἰκόνα τοῦ ἀριστεροῦ μου ποδός; μὴ συστήλλεσθε! Ἐπειδὴ τί θὰ τὸν κάμετε τὸν ἕνα μόνον πόδα· χρειάζεται νὰ ἔχετε καὶ τὸ ταῖρί του.

— Κυρία, δὲν ἐτόλμων νὰ σὰς τὸ ζητήσω.

— Ἄ! Ἐγὼ εἶμαι γενναία, ἐγὼ δὲν θέλω τὰ πράγματα νὰ γίνωνται μισά.

— Ὡ χάρις! ὦ ἀγαθότης! Κυρία μου, ὅχι τὰ μηδαμινὰ ταῦτα πράγματα, ἀλλ' ἐπεθύμουν νὰ θέσω εἰς τοὺς πόδας σας ὅλην τὴν παγὸδαν τῆς ἐνορίας Βαί-Λο-Τσίγγ, τὴν ἔχουσιν τὰς μὲν βάσεις ἀπὸ φαρφουρίον, τὰς δὲ κεραμίδας ἀπὸ καθαρὸν χρυσόν.

— Κακὴ δουλειὰ δι' ἐμὲ δὲν θὰ ἦτο, βεβαιώητε· μάλιστα αἱ χρυσαῖ κεραμίδες. Ὁ ποὺς μου εἶναι καλὰ οὕτω πως; πιάσατε, δὲ, καὶ δὲν εἶναι ἄγρια λείψαν;

— Ἡ ζωγραφία μου ἐτελείωσε, Κυρία· ἡ εὐγνωμοσύνη μου δὲν θέλει τελειώσῃ ποτέ. Αὐρίον δύναμαι νὰ ἔλθω νὰ σὰς προσφέρω τὰς υποκλίσεις μου;

— Αὐρίον. . . ἀλλ' αὐρίον εἶναι ἡμέρα ἀποφράς· ἔχομεν χορὸν, πέντε ὥρων χειροκροτήσεις. . .

— Μεθαύριον;

— Μεθαύριον. . . ἀλλ' εἶναι Σάββατον· γευματίζω εἰς τῆς μαμμᾶς τὰ Σάββατα. . . τὴν Κυριακὴν εἶμαι ἐλευθέρη, εἰς τὰς διαταγὰς σας. Θέλετε νὰ ὑπάγωμεν τὴν Κυριακὴν εἰς τὰς Βερσαλλίας; νὰ πῶμεν καὶ γάλα εἰς τοῦ ἀγροφύλακος; Εἰξεύρω ἐκ στήθους στίχους τινὰς εἰς τὰς Βερσαλλίας· νὰ σὰς τοὺς εἰπῶ.

Λαμπρὸν παλάτιον λαμπροῦ μονάρχου Βερσαλλίας, Μακρὰι διενδροστοίχαι,

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΤΟ ΠΕΚΙΝΟΝ

Σινουρή· εἰς τιμὰς ὀρισμένας.

Ἐρρίψα ἐν βλέμμα εἰς τὰ ὑπὸ τὰς ὑάλους δειγμάτα, κ' εὐκόλα ἀνεγνώρισά τινα τῶν παλαιῶν μου δώρων.

Εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐργαστήριον διὰ νὰ μάθω τὴν ὀρισμένην τιμὴν τῶν πραγμάτων μου καὶ νὰ τὰ ἐξαγοράσω, ἂν ὁ πωλητὴς δὲν ἦτο πολὺ ἀπαιτητικὸς.

Κραυγὴ ἀκουσία ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ λάρυγγός μου· ὁ πωλητὴς ἦτο γυνὴ νέη· ἦτο ἡ Ἀλεξανδρίνα Σαὶν Φάρ.

Ἐμμεῖνα ἐμβρόντητος, ἀκίνητος ὡς ὁ συμπατριώτης μου ὁ φαρφουρίνος, ὁ πωλούμενος πλησίον μου. Ἀλλ' ἡ χορεύτρια ἔχαμογέλασε γλυκὰ, καὶ χωρὶς νὰ διακόψῃ ἐν κέντημα τὸ ὅποιον εἶχεν ἀνὰ χεῖρας, μὲ εἶπε μὲ φλέγμα ἀμύμητον.

— Καλῶς ὠρίσατε, φίλτατε δόκτωρ! χαίρω ὅτι μὰς ἐνθυμείσθε κ' ἤλθετε νὰ μὰς ἰδῇτε. Κυττάξετε· ἔχομεν τίποτε τῆς ὀρεξέως σας; ἡ βαπτιστικὴ σας ἔχει ἔλασαι. Καθ' ἡμέραν ἐρωτᾷ διὰ τὸν ἀνάδοχόν τῆς, ἡ ὠραία αὐτὴ Διλερί.

— Ἐσταύρωσα τὰς χεῖρας καὶ ἔσεισα τὴν κεφαλὴν· παντομίμα, τὴν ὅποιαν εἶδα εἰς ἐν μελόδραμα, καὶ ἦτις σημαίνει *ἄτιμε*.

Ἡ Κυρία Σαὶν Φάρ μ' ἐκύτταξε λοξὰ, ἐσήκωσε τοὺς ὤμους, ἔκοψε μὲ τοὺς ὀδόντας μίαν ἐρυθρὰν κλωστήν, καὶ μ' εἶπε.

— Ἀληθινὰ, φίλτατε δόκτωρ, δὲν εἰξεύρετε δά! ὑπανδρεύθηκα. Εἶμαι νύμφη τώρα δεκαπέντε ἡμερῶν, εἶμαι Κυρία Τελαμών. Θὰ σὰς παρουσιάσω τὸν ἄνδρα μου· θὰ ἰδῇτε ἕνα ὠραῖον ἄνθρωπον· ἡ κεφαλὴ σας φθάνει τὴν ζώνην του ἂν σταθῇτε ἐπὶ τῶν ὀνύχων. Ἰδοῦ τον, ἔρχεται.

Ἐχαίρετίσα μὲ τρόπον ἀπότομον κ' ἐξῆλθον μὲ παροξυσμὸν θυμοῦ, τὸν ὅποιον ἐμετρίασα ἐνθυμηθεὶς τὸν Κολάον τῶν Ἐξωτερικῶν. Ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀληθινοῦ ἡ ὑποκεκρυμμένου συζύγου ἐκείνου ἤρκεσε διὰ ν' ἀναγνώρισω τὸν λεγόμενον σκηνογράφον τὸν προσκαλέσαντά με νὰ ἰδῶ τὸ περίπτερόν του εἰς τὰ παρασκήνια. Ἐνόησα ὅτι ἔγινα θυμὰ καταχθονίου σκευωρίας, ἀλλὰ τί ἡδυνάμην νὰ πράξω;

Μετὰ δεκαπέντε περίπου ἡμέρας ἐνεδύθην ἐνδύματα διαφορετικὰ, κ' ἔλαβον τὴν ἀσύγνωστον ἀδυναμίαν νὰ ὑπάγω πρὸς τὰ θαμβώματα νὰ κόψω γύρους ἐμπρὸς εἰς τὸ ἐργαστήριον τῶν πραγμάτων μου διὰ νὰ ἰδῶ τελευταίαν φορὰν τὸ ἀνάξιον εἶδωλον τῆς λατρείας μου.

Ὁ κολοσιαῖος σύζυγος ἐκαθάρει ἕνα μανδάρινον φαρφουρίνον καὶ τὸν ἤκουσα νὰ μουρμουρίζῃ τοὺς φοικτοὺς τούτους λόγους·

— Ἄν ὁ κουρονόμουαλος αὐτὸς δόκτωρ ἀποτολήμῃ νὰ πατήσῃ ἄλλην μίαν φορὰν ἐδῶ, τὸν φονεύω, τὸν γεμίζω ἄχυρα, καὶ τὸν πουλῶ 15 λουδοβίγια.

Ἄ! ἀπόφασις! δὲν θὰ ἰδῶ πλέον τὸ ἔκτρομα

Πῶς ἀγαπῶ τὰ καθάρὰ καὶ σκερὰ νερά σας
Νὰ βλέπω ζωγραφούμενα διπλὰ τὰ μάμαρά σας.
Πῶς ἀγαπῶ . . .

Λοιπὸν τὴν Κυριακὴν σύμφωνοι· ὁ λόγος μας λόγος. Ὡ! πόσῃ ἔχω ἀνάγκην ν' ἀναπνεύσω τὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς! Τὸ ὄχημά μου τὴν Κυριακὴν τὸ μεσημέρι θὰ ἦναι εἰς τὴν θύραν σας. Εἶμαι ἀκριβὴς ὡς ὁρολόγιον τοῦ Βρεγυέτου. Χαίρετε!

Μὲ πόσῃ ἀνησυχίαν ἐπερίμενα τὴν πανευδαίμονα ταύτην Κυριακὴν ἥτις μ' ὑπέσχετο τηλικαύτην μακαριότητα! Μ' ἤρχετο νὰ συντρίψω ὅλα τὰ ὀρολόγια, ὅτι ἐφαίνοντο συνουρόσαντα ὅλα ὁμοῦ νὰ καταστήσωσιν αἰώνιον ἐκεῖνο τὸ σάββατον. Ἀλλ' ὅσον ὁ καιρὸς καὶ ἂν δὲν θέλῃ, αἱ ὥραι πρέπει νὰ παρέλθουν. Τὴν Κυριακὴν ἤλθον αἱ δέκα, ἤλθον αἱ ἐνδεκα, ἐπέρασεν ἕνας ἐτι αἰὼν κ' ἐσήμανε τὸ μεσημέριον.

Ἦμην εἰς τὸν ἐξώστην καταδιβρώσκων μὲ τοὺς ὀφθαλμούς ὅλα τὰ διαβαίνοντα ὀχήματα. Εἰς τὰς ἐξ ὅλαι αἱ ἄμαξαι καὶ τὰ δίτροχα τῶν Παρισίων εἶχον διαβῆ ἀπ' ἐμπροσθέν μου, καὶ ἤμην μόνος!

Μολταῦτα ἔλαβον τὴν ἀνδρείαν νὰ περιμεῖνω τὴν αὐρίον.

Ἄμα ἡ πρώτη κατάλληλος εἰς ἐπίσκεψιν σιγμὴ ἐφθασεν, ἔδραμον εἰς τὸν οἶκον τῆς Κυρίας Σαὶν Φάρ. Εἰς θυρωρὸς μετ' ἐμβριθείας σκωπτικῆς, μ' εἶπεν· ἡ Κυρία Σαὶν Φάρ εἶναι παγαμμένη εἰς τὴν ἐξοχὴν.

— Πότε ἐπιστρέφει; ἡρώτησα μὲ φωνὴν θνήσκοντος.

— Τὸ Πάσχα, πρῶτα ὁ Θεὸς, ἢ τῆς ἀγίας Τριάδος· ἀπεκρίθη ὁ θυρωρὸς.

Ἀναχωρῶν ἤκουσα ἐξοπίσω μου μουσικὴν ἐναρμόνιον γελῶτων καὶ καγχασμῶν τονισθεῖσαν ἀπὸ μίαν ἐταιρίαν θυρωρῶν τῶν Παρισίων.

Περὶ τῆς κυρίας Σαὶν Φάρ οὔτε φωνὴ πλέον οὔτε ἀκρόασις. Καθ' ἐσπέραν ὁσάκις ἦτο ὅπερα ἐπήγαινα εἰς τὸ θέατρον· ἀλλ' ἐκεῖνη δὲν ἐγόρευε πλέον, τὸ ὄνομά της ἐξέλιπεν ἀπὸ τὰ θεατρικὰ προγράμματα, ὡς τὸ σῶμά της ἀπὸ τὸν οἶκόν της.

Ἐδυνάμην δὲ νὰ ἐξευτελίσω εἰς τόσον τὸ ἀξίωμα μου, ἀντιπρόσωπος ἐγὼ τοῦ Οὐρανίου Κράτους, ὥστε νὰ περιέρχωμαι ψωμοζητῶν εἰδήσεις περὶ μιᾶς χορευτρίας; τί ἤθελεν εἰπεῖ καὶ στοχασθῇ περὶ ἐμοῦ ὁ μέγας Κολάος τῶν Ἐξωτερικῶν; Ἀνάγκη ἦτο νὰ πάρω τὴν ὑπομονὴν καὶ νὰ σιωπήσω· ἐπῆρα τὴν ὑπομονὴν κ' ἐσιώπησα.

Τὴν τεσσαρακοστὴν ἡμέραν μετὰ τὴν ἀποφράδα Κυριακὴν, διέβαινον μακρὰν καὶ πλατεῖαν ὁδὸν τῆς ὁποίας ἐλησμόνησα τὸ ὄνομα. Ἐγὼ δὲ τὴν συνήθειαν ν' ἀναγινώσκω τὰς ἐπιγραφὰς τῶν πωλητῶν. Μία ἐξ αὐτῶν ἡ ἐξῆς μ' ἔκαμιν ἐντύπωσιν.

αὐτὸ τῆς καλλονῆς· ναί! θὰ φανῶ ἀνὴρ καὶ σοφός· θὰ φέρω εἰς πέρας τὴν ἐντολήν μου, καὶ μετ' ὀλίγον θὰ μ' ἐπανίδῃς ἄξιον σοῦ, ὦ πόλις ἱερὰ τὴν ὁποῖαν ἡ σελήνη φωτίζει τόσον ἐρωτικά μὲ τὰς ἀκτίνάς της, ὅταν τὸ ἱλαρὸν ἄστρον ἐπικρέμαται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Τυργετὸν ὡς ἀργυροῦφαντος φανὸς τοῦ Ναγκίν.

Τὸ πνεῦμά μου τώρα εἶναι ἥσυχον, ἡ καρδιά μου ἐλαφρὰ ὡς πᾶν τὸ κενόν. Πηγαίνω ν' ἀφήσω τὴν ὑγίαν εἰς τὸν Κολάον τῶν Ἑξωτερικῶν, καὶ νὰ διορθώσω ὅλα τὰ διπλωματικά λάθη ὅσα ἔκαμα ὅτε μὲ κατεδίωκεν ὁ πούρ τῆς Κυρίας Ἀλεξανδρίνας Σαὶν Φάο.

Διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς. ΜΕΡΥΣ.

ΠΕΡΙ ΡΥΤΙΔΩΝ

Ὡς διαφέρει ἀστὴρ ἀστέρας, οὕτω καὶ ρυτίδες διαφέρουσι ρυτίδων. Αἱ κυρίως λεγόμεναι ρυτίδες προέρχονται ἐξαιρέτως ἐκ τοῦ γήρατος. Διὸ πρέπει νὰ διακρίνωμεν αὐτῶν τὰς λεγόμενας *θηλυδιώδεις*, αἵτινες πολυαριθμῶνται οὖσαι εἶνε ὁραταὶ μάλιστα κατὰ τὰς θηλάς ἢ τὰς ῥάγας τῶν δακτύλων, καὶ ὧν αἱ σπειροειδεῖς γραμμὲς ἐκτείνονται καθ' ἅπασαν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος. Προϊούσης δὲ τῆς ἡλικίας πολλὰ τῶν γραμμῶν τούτων μετασχηματίζονται εἰς καθ' αὐτὸ ρυτίδας. Μετὰ ταύτας ἔρχονται αἱ ἀρθρικοὶ, φαινόμεναι ἐπὶ τῶν διαφύρων ἀρθρώσεων ἢ κλειδώσεων. Αἱ ἐπὶ τῶν ἀρθρώσεων τῆς χειρὸς, παραδείγματός χάριν, εἶνε καταφανεῖς ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἥδη ἡλικίας. Κατὰ τρίτον δὲ λόγον ὑπάρχουσιν αἱ *μυϊκαί*, γεννῶμεναι ἐκ τῆς συνήθους συστολῆς μυῶν τινῶν, καὶ οὖσαι κάθετοι ἐπὶ τὴν φοράν τῶν ἰνῶν τῶν. Αὗται δ' αἱ ρυτίδες γίνονται καταφανέστεραι καθ' ὅσον τὸ δέρμα λεπτύνεται καὶ ἀποβάλλει προϊούσης τῆς ἡλικίας τὸν πιμελώδη ιστόν, ὅς οὖν εἶνε ἔσωθεν ὑπεστρωμένον. Αὗται δὲ εἶνε αἱ καθ' αὐτὸ ρυτίδες τοῦ γήρατος, ἀναφαινόμεναι κατὰ τὸν κανὸν τῶν δ-φθαλμῶν, ὑπὸ τὰ βλέφαρα, ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἐπὶ τῶν παρειῶν.

Πασῶν τῶν ρυτίδων τούτων πλείστου λόγου ἄξιον εἶναι αἱ τοῦ μετώπου. Ὁ Δάρβιν ἐπιμελῶς ἐξετάσας τὸν τρόπον τῆς παραγωγῆς αὐτῶν, περιέγραψε λεπτομερῶς τὰ ἀποτελέσματα τῶν κλαυθμῶν, τοῦ γέλωτος, τοῦ φόβου, τῆς ὀργῆς, ὧν ἡ ἐκφρασις ἐπαναλαμβάνομένη προσδιορίζει τὸ σχῆμα, τὴν ἔδραν καὶ τὴν φοράν τῶν συνήθων ρυτίδων.

ὑπάρχουσι δὲ καὶ ρυτίδες διακριτικαὶ ἢ χαρακτηριστικαί, οἷον αἱ κάθετοι αἱ *χαρχαθεῖσαι* ὑπὸ τῆς πολλῆς προσοχῆς ἢ μᾶλλον ὑπὸ τῆς συνεχῆς μερίμνης καὶ ἐνασχολήσεως τῶν ἐργατῶν, αἱ τῆς λύπης ρυτίδες αἱ ἀναφαινόμεναι ἐπὶ τοῦ μετώπου ὑπεράνω τῶν βλεφάρων καὶ τῆς ῥίξης τῆς ῥινός, γραμμὴ τις καμπύλη, ἣν παρωμοίασαν πρὸς πέταλον ἵππου. Προέρχονται δὲ αὗται

ἐκ τούτου ὅτι ἡ λύπη ρυτιδοῖ τὸ μέτωπον ἐγκαρσίως κατὰ τὸ μεσαῖον μέρος μόνον, ἐν ᾧ ταῦτοχρόνως αἱ *ὀφρυακαὶ* λεγόμεναι τὸ ρυτιδοῦσι καθέτως συμπλησιάζουσαι τὰ βλέφαρα. Τοιοῦτον ἦτο τὸ μέτωπον τοῦ Γαλιλαίου καὶ πάντων τῶν καταδιωχθέντων σοφῶν ἀνδρῶν.

Ἡ χαρὰ τὸναντίον ἀνοίγει ὡς κοινῶς λέγομεν, τὸ πρόσωπον καὶ ὁ συγνός γέλως ρυτιδοῖ τὴν ἐξωτερικὴν γωνίαν τῶν ὀφθαλμῶν, ἐν ᾧ ἐκδηλουμένης τῆς λύπης, τὸ μέρος τοῦτο μένει λεῖον καὶ ἀνευ τινὸς πτυχῆς. Τοῦ δὲ παρωρυγμένου ἀνθρώπου αἱ ἐγκάρσιαι ρυτίδες γίνονται λοξαὶ ἀρχόμεναι ἀπὸ τῆς ῥίξης τῆς ῥινός.

Καθ' ὅλου δὲ ὅσον τις μᾶλλον συνοφρυοῦται τόσον καὶ μᾶλλον κυριεύεται ὑπὸ τῆς λύπης, διαλογίζεται δυσάρεστα καὶ λυπηρά, ἐπισπεύδει τὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἐμφάνισιν τῶν αὐλάκων τούτων, αἵτινες οὐδέποτε πλέον ἐξαλείφονται. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ παῖδοι εἶνε ἡττον ὑποκείμενοι εἰς τὰ συμπτώματα ταῦτα τοῦ παρώρου γήρατος. Πάντοτε σχεδὸν ἡ εὐθυμία καὶ ἡ παιδρότης συνοδεύεται ὑπὸ τινος εὐσαρκίας· παρετηρήθη δὲ ὅτι οἱ σωματώδεις καὶ παχεῖς ἀνθρώποι ρυτιδοῦνται βραδέως καὶ ὀλίγον.

Γενικῶς ὁμολογεῖται ὅτι αἱ γυναῖκες εἶνε ὀλίγον κοιλιοδουλοὶ. Ἡ κλίσις αὕτη τοῦ εὐμόρφου φύλου ἐξαρτᾶται πῶς καὶ ἐκ τῆς φύσεως, διότι ἡ καλοφαγία, ὀφείλομεν νὰ το εἰπώμεν, εἶνε εὖνους πρὸς τὴν εὐμορφίαν. Εἶνε ἀληθῶς ἀποδεδειγμένον ὅτι δίαιτα εὐτακτος, λεπτή καὶ πεφροντισμένη ἀναχαιτίζει ἐπὶ πολὺ τὰ ἐξωτερικὰ τοῦ γήρατος σημεῖα, καθίστησι τοὺς ὀφθαλμοὺς λαμπρότερους, τὸ δέρμα ἀπαλότερον καὶ ζωηρότερον καὶ τοὺς μῦς ἰσχυροτέρους. Ἐπειδὴ δὲ εἶνε βέβαιον ὅτι αἰτία τῶν ρυτίδων εἶνε ἡ χαλάρωσις τῶν μυῶν, οὐχ ἡττον ἀληθὲς εἶνε ὅτι οἱ εἰξεύροντες νὰ τρώγῃσιν ἢ κοινότερον εἰπεῖν οἱ *καλοφαγάδες* εἶνε συγκριτικῶς δέκα ἔτη νεώτεροι τῶν ἀγνοούντων τὴν τέχνην τοῦ τρώγειν.

Λοιπὸν ὁ θέλων ἐπὶ πολὺν χρόνον νὰ προφυλάσσεται ἀπὸ τῶν ρυτίδων, ὀφείλει νὰ ἐξοστρακίσῃ πᾶσαν λύπην καὶ πᾶσαν μερίμναν, πάντα θλιβερὴν διαλογισμόν, πᾶσαν σπουδαίαν σκέψιν, νὰ ζῇ παιδρὸς καὶ νὰ ἀποδέχεται μετὰ ψυχικῆς εὐσταθείας καὶ γενναιότητος τὰς τῆς παλιντροπῆς τύχης περιπετείας, εἴτε χαρμωδέουσιν εἴτε λυπηράς, καὶ νὰ ἐπιμελῇται πάσῃ δυνάμει ὅπως παχυνθῇ μὲν εἰς ἰσχνός, μὴ γείνη δὲ ἰσχνός ἐάν εἶνέ πως εὐσαρκός.

Ἡ διηκριβωμένη ἐπιμέλεια περὶ τὴν θεραπείαν τοῦ σώματος καὶ τὸν καλλωπισμὸν ἐπαναλαμβάνομένη καθ' ἑκάστην καὶ μετὰ δεξιότητος καὶ τέχνης, δύναται καὶ αὕτη νὰ ἀναχαιτίσῃ τοὺς φοβεροὺς τούτους τῆς εὐμορφίας πολεμίους. Αἱ συχνὰ λούσεις διὰ ψυχροῦ ὕδατος συνιστῶνται ὡς ὠφελιμώταται καὶ δραστηριώταται κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην.

Καθ' ὅλου δὲ τὰ ἄριστα καὶ τὰ μόνον εἰδικῶς κτάρηλα πρὸς ἀναχαίτισιν ἢ ἐξασθένησιν τῶν φοβερῶν ἐπηρειῶν τοῦ χρόνου εἶνε ἀκριβὲς τήρησις τῶν τῆς ὑγιεινῆς παραγγελμάτων, τακτικὸς βίος, ἡρεμία τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος, ἡθικὴ ἄκρα, εὐζωία κτλ. κτλ.

Ἀλλὰ δυστυχῶς τὰ πλείστα τῶν μέσων τούτων δὲν πωλοῦνται ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ δὲν δύναται πᾶς ἀνθρώπος νὰ τα εὕρῃ καὶ τα μεταχειρισθῇ. Διότι μόνη ἡ θέλησις δὲν ἀρκεῖ νὰ καταστήσῃ τὸν ἀνθρώπον παιδρὸν καὶ ἀμέριμνον. ***

ΠΤΩΧΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ἐσχάτως ἀπεβίωσεν ἐν Λονδίῳ ὁ βαρὼνος Λιονέλ Ῥότσιλδ ἀφήσας περιουσίαν 13 ἑκατομμυρίων στερλινῶν, ἢ 325 ἑκατομμυρίων φράγκων. Ἡ περιουσία αὕτη εἶνε κατὰ 160 ἑκατομμύρια μεγαλητέρα τῆς τοῦ Μέγερ Ῥότσιλδ καὶ κατὰ 175 ἑκατομμύρια μικροτέρα τῆς τοῦ βαρὼνου James Ῥόσχιλδ, τῶν Παρισίων. Ἐάν εἰς τὰς περιουσίας ταύτας προστεθῇ καὶ ἡ τοῦ ἐν Βιέννῃ Ῥόσχιλδ, τὸ ὅλον τῆς περιουσίας τῆς οἰκογενείας ταύτης συμποσοῦται εἰς ἐν καὶ ἡμισυ περὶπου δισεκατομμύριον. Ἡ ἔτησία πρόσοδος ἐπομένως τῆς ὅλης περιουσίας εἶνε: 75 ἑκατομμύρια κατ' ἔτος, 6,250,000 κατὰ μῆνα, 208,333.33 καθ' ἑκάστην, 8,680.55 καθ' ὥραν καὶ 144.67 κατὰ λεπτόν.

Κυρία Μ*

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ε'

ΤΗ ΚΥΡΙΑ Χ*—ΕΙΣ ΒΕΛΑΓΙΟΝ (Παρὰ τὴν λίμνην τοῦ Κόμου).

Ἐν Ἀθῆναις, τῇ 20 Ἰουνίου 1879.

Εἶσαι κατενθουσιασμένη, μοῦ γράφεις, καὶ ἐννοῶ κάλλιστα τὸν ἐνθουσιασμόν σου, καὶ θὰ τὸν ὑπέθετα, ἂν δὲν μοῦ τὸν ἔγραφες. Φαντάζομαι δὲ ποῦ θ' ἀναβῇ ὁ ἐνθουσιασμός σου αὐτὸς ἀκόμη, ὅταν σιγὰ σιγὰ περιπλεύσῃς ἀνέτως, ὅχι δι' ἀτμοκίνητου ἀλλὰ διὰ μικρᾶς λέμβου, τὴν λίμνην ὀλόκληρον, ἢ περιέλθῃς ἀνέτως τὰς ὄχθας τῆς, καὶ ἐπισκεφθῇς καὶ θαυμάσῃς τὰς μαγευτικὰς ἐκείνας ἐπαύλεις, αἵτινες κοσμοῦσι τοὺς χλοερούς της λόφους. Τότε θὰ ἰδῇς...—δὲν ἐξακολουθῶ, διότι εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ θυμώσῃς ὡς ἐθύμωνες ἄλλοτε κωμικώτατα, ὅτε μὲ κατελάμβανεν—ἐνθυμεῖσαι;—ἡ σατανικὴ ἐπιθυμία νὰ σοῦ διηγῶμαι τὸ τέλος μυθιστορήματος, οὕτινος σὺ ἀνεγίνωσκας τὴν ἀρχήν. Ἀς ἔλθω λοιπὸν εἰς τὰς Ἀθῆνας μας, καὶ ἄς ἀφήσω τὴν Ἰταλίαν σου. Ἀς ὑποταχθῶ ἐκούσα ἀκουσα εἰς τὸν φόβόν σου ἐγώ, ὅστις δὲν ἀρκεῖται μόνον εἰς τὰς ἐκ τῆς ξενιτείας ἀπολαύσεις, ἀλλὰ θέλει ὡς καρύκευμα ἐβδομαδιαῖον καὶ τὰς ἀπὸ τῆς πατρίδος εἰδήσεις, καὶ τὰς θέλει εὐαρέστους πάντοτε καὶ τερπνάς. Εὐαρέστους πάντοτε καὶ τερπνάς! Αὐτὸ δὲ εἶνε! Ἡξεύρεις ὅτι κατήντη-

σες τυραννικῇ; Δὲν θέλεις, λέγεις, νὰ σοῦ ἀναφέρω τὰ δυσάρεστα τῶν Ἀθηναίων, οὔτε νὰ ἀκονίζω τὴν εὐφυῖάν μου—εὐχαριστῶ διὰ τὴν φιλοφροσύνην—εἰς τὰς ἐλλείψεις τῆς ἑλληνικῆς πρωτεύουσας· τὰς γνωρίζεις, λέγεις, καὶ ἐπιθυμεῖς νὰ τὰς λησμονήσῃς. Δι' αὐτὸ ἴσα ἴσα ἐταξείδευες, διὰ νὰ μὴ βλέπῃς τὸ θέαμα τῶν μικρῶν μας ἀσχημιῶν, καὶ ν' ἀτενίζῃς μόνον μακρόθεν τὴν Ἑλλάδα, ὡς ὠραῖον στενογράφημα, τὸ ὁποῖον δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐξωγραφῆθη διὰ νὰ βλέπεται μακρόθεν. Σοῦ ταραττεῖ, γράφεις, τὰ νεῦρά σου, ἢ, ἔστω καὶ ἀνώδυνος καὶ ἀθώα κακολογία· σ' ἐμποδίζει νὰ χωνεύῃς τακτικὰ τὰ ὠραῖα ἐλβετικά χαμαικέρασα, ἅτινα παραθέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης σου ὁ προγαστωρ σου καὶ φαῖδρος ξενοδόχος, καὶ τέλος πάντων, kurz und gut, ὡς λέγει πάλιν ὁ γερμανός σου ὑπηρετής, θέλεις νὰ σοῦ γράφω τὰ ὠραῖα πράγματα τῶν Ἀθηναίων, τὰ εὐχάριστα μόνον καὶ τὰ ἱλαρά, διότι αὐτὸ σὲ ὠφελεῖ εἰς τὴν ὑγίαν! Ἐχεις ἐν μέρει δίκαιον. Ταξειδεύεις χάριν θεραπείας—νοσήματος ὅπερ ἀγνοεῖς καὶ σὺ ὡς τὸ ἀγνοοῦσι καὶ οἱ ἱατροὶ σου, ἀλλ' ἀδιάφορον—, καὶ ἐννοεῖς, πολὺ λογικῶς καὶ συνεπῶς, νὰ ἀποτελῶσι καὶ αἱ ἐπιστολαί μου μέρος ὀλοκληρωτικῶν τῆς θεραπείας σου· τρεῖς τῆς ἐβδομάδος λουτρά, πᾶσαν πρωτὴν τυρόγαλα, δύο ὥρας περιπάτου καθ' ἡμέραν, καὶ ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος...—μὴν φαῖδρὰν ἐπιστολήν ἐξ Ἀθηναίων! Ὁραῖα, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐτακτοποιήσεις τὴν ὑγιεινὴν σου δίαιταν, καὶ θὰ εἶχα μαύρην ἀληθῶς τὴν καρδίαν, ἂν ἐγὼ μόνον, ἐκ κακῆς μου θελήσεως, ἐτάραττον τὴν συνταγὴν σου. Πλὴν φίλη μου, ...—ἀλλ' ἔστω· οὐδὲ δικαιολογοῦμαι κἄν, διότι συλλογίζομαι τὰ πορφυρὰ σου εὐώδη χαμαικέρασα, καὶ τὴν ἐνδεχομένην κακὴν τῶν χώνευσιν. Τοῦτο μόνον συλλογίσου· ὅτι, ἂν ἐξαφνα καμμίαν ἐβδομάδα δὲν λάβῃς ἐπιστολήν μου, δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀποδώσῃς εἰς κακὴν μου θέλησιν, μήτε εἰς ἀμέλειαν, μήτε εἰς ὀκνηρίαν· ἀλλὰ μόνον καὶ ἀπλούστατα εἰς ἐξάντλησιν ἢ προσωρινὴν τοῦλάχιστον ἑλλειψίν τῶν συστατικῶν τοῦ *χαραποιοῦ* ἀερίου, ὅπερ ἐπιθυμεῖς καὶ καλὰ νὰ φέρωσιν ὑπὸ τὴν ῥίνα σου τὰ γράμματα μου. *Où le peuple n'a rien le roi perd ses droits*, λέγουσιν οἱ γάλλοι, σὺ δὲ βεβαίως δὲν ἔχεις τὴν ἀξίωσιν νὰ δεσπόσῃς τῶν ἀδυνάτων, οὔτε θὰ ὀργισθῇς διότι δὲν σοῦ δίδεται τὸ μὴ ὑπάρχον. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὀργισθῇς, ὁ ἀκούσῃς τὸ «οὐκ» ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος, καὶ θὰ ἡσυχάσῃς.

Αὐτὴν εὐτυχῶς τὴν ἐβδομάδα ἔχω κἄτι νὰ σοῦ διηγῶ, καὶ χαίρω ὅτι ἡ υγεία σου εἶνε ἀκόμη ἐξησφαλισμένη διὰ μίαν ἐβδομάδα.

Τὴν παρελθοῦσαν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν προπαρελθοῦσαν, τρίτην κατέβην μετὰ τὸν I... εἰς τὸ Φάληρον. Μὴ μὲ μαλώσῃς, ὅτι καταβαίνω συχνὰ εἰς τὸ Φάληρον, καὶ ὑποθέσῃς ἄλλα ἀντ' ἄλλων.

Τὴν ἐσπέραν δὲν ἔχομεν τί ἄλλο νὰ κάμωμεν, ὅσοι δὲν θέλομεν νὰ μένωμεν εἰς τὸ Σολωνεῖον καθήμενοι ἢ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος περιπατοῦντες, παρὰ νὰ καταβῶμεν εἰς τὸ Φάληρον, ἢ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν Ἀπόλλωνα ἢ νὰ μένωμεν θαυμάζοντες τὴν σελήνην εἰς τὸ καφενεῖον τῶν Ὀλυμπίων. Ἐγὼ προτιμῶ τὸ πρῶτον, ὅτι μόνον διότι εἶνε δροσερώτερον ἀλλὰ καὶ διότι εἶνε μακρότερα ἀπὸ τὰ περιπαθῆ ἄσματα τῶν γερμανίδων. Κατέβην λοιπὸν εἰς τὸ Φάληρον, ἐγευμάτισα ἐκεῖ, καὶ ἄμα ἔδυσε ὁ ἥλιος ἐπὶ τὴν μετὰ τὸν σὺντροφὸν μου πρὸς τὴν Μουνυχίαν, διὰ νὰ διασκεδάσω θεωροῦσα τὰ πυροτεχνήματα ἅτινα ἐπρόκειτο νὰ κάωσι πρὸ τῶν βασιλικῶν οἰκημάτων ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις τοῦ βασιλόπαιδος Γεωργίου, ὅστις τὴν 12 ὑπερμεσοῦντος συνεπλήρου τὸ δέκατον τῆς ἡλικίας του ἔτος. Οἱ βασιλεῖς, ὡς γνωρίζεις ἤδη πιθανῶς ἐκ τῶν ἐφημερίδων, κατοικοῦσι καὶ ἐφέτος θερινὰ τινὰ οἰκήματα, ἐκ τῶν ὠραίων ἐκείνων καὶ κομψῶν, ἅτινα κατεσκεύασε πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοναυτολικοῦ λόφου τῆς Μουνυχίας, καὶ ἀντικρὺ τῆς Φρεαττύος, ὁ φιλόκαλος γερμανὸς ἀρχιτέκτων Ziller. Ἡ ἀπὸ τοῦ νέου Φαλήρου ἀγούσα ἐκεῖ ὁδὸς, ἥτις πρὸ τινῶν ἐτῶν περιωρίζετο εἰς ἀνώμαλον καὶ θαμνόσπαρτον ἀτραπὸν, τέμνουσαν ἐλικνειδῶς τὸν παρὰ τὴν παραλίαν ὑψόμενον λόφον, εἶνε σήμερον ὠραία ἀμαξιτὸς λεωφόρος περικάμπτουσα τὸν λόφον, παρατρέχουσα τὸν αἰγιαλόν, διερχομένη κάτωθεν τοῦ ἐρημικοῦ πύργου τοῦ πρωθυπουργοῦ ἡμῶν, καὶ καταλήγουσα διὰ κορυφῆς καμπῆς εἰς τὴν Μουνυχίαν. Πρὸ τινῶν ἐτῶν, ὡς ἐνθυμεῖσαι, οὐδὲν ἄλλο ὑπῆρχεν ἐκεῖ, ἢ γυμνοὶ τινες μόνον βράχοι, ὅπου οὐδὲ ἀκονταὶ εὐρισκόν τροφήν, παρὰ λίαν ἀκατάλληλα καὶ ἀμύδης καὶ μετατρέμενος, καὶ μόλις πού τὸ ἐσπέρας κάθρα τινὰ μεταφέροντα εἰς τὰ γαλανά τοῦ Φαλήρου καὶ τῆς Μουνυχίας κύματα τέσσα τινὰ τοῦ λαοῦ, ἅτινα, ἐπόμενα εἰς τὸν παντοκράτορα συρμόν, ἐνόμιζον καὶ αὐτὰ ἀπαράκλητον εἰς τὴν ὑγείαν των τὴν χρῆσιν τῶν λουτρῶν. Σήμερον ἡλλαξαν τὰ πράγματα. Καὶ τὸ μὲν Φάληρον μεταμορφοῦται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν εἰς χαριστάτην θερινὴν διαμονήν, ἥς ἐπιφυλάττω τὴν περιγραφὴν εἰς κανὲν ἄλλο μου γράμμα—οἰκονομοῦσα, ὡς βλέπεις, τὰ γλυκύσματα μου, ὥστε νὰ ἔχω μετὰ τί νὰ πρέψω τὴν πεινώσαν ὑγείαν σου—, ὁ δὲ παρ' αὐτὸ λόφος, οὗτινος τὴν κορυφὴν κατέχει δίκην σκοπιᾶς ὁ πύργος τοῦ κ. Κουμουνοῦρου, ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ στολιζέται, νὰ οἰκοδομῆται, καὶ νὰ ἀποκτᾷ κατοίκους καὶ λάτρεις. Τὴν ἐσπέραν μάλιστα ἐκείνην ἢ ἐξ αὐτοῦ θέα ἦτο ἀληθῶς μαγευτική. (Δὲν αἰσθάνεσαι τώρα κάπως τὸν ἐαυτόν σου καλλιτέρα; Αἶ;) Ἡ βραδυὰ ἦτο γαλήνη καὶ δροσερά, τὰ δὲ ὕδατα τοῦ Φαλήρου καὶ τῆς Μουνυχίας οὐδὲ κἄν ἐσεῖοντο πέραν τῶν παντοειδῶν

πολεμικῶν πλοίων, ἅτινα σταθμεύουσιν ἀπὸ τινος πρὸ τοῦ ὁρμου τῆς Καλλιθέας, καὶ τῶν ὁπλοίων τοὺς προτόνους ἐκόσμου ἀπὸ πρῶτας πολυχρωμοὶ σηλαῖαι οἶονεῖ ἀνθόπλεκτοι στέφανοι. Πέραν εἰς τὸ βάθος διεγράφετο καθαρῶς ὁ θαλασσιὸς κόλπος, ὅστις πολὺ ταχέως βέβαια ὁ ἀμιλλᾷται πρὸς τὸν ὀνομαστὸν κόλπον τῆς Νεαπόλεως, καὶ οὗτινος τὸν αἰγιαλὸν διέστειζον ἤδη πού καὶ πού τ' ἀναπτόμενα φῶτα τῶν ἐπ' αὐτοῦ οἰκιῶν καὶ καφενεῶν. Μακρότερον δὲ πρὸς ἀνατολὰς ἀνέδυνε ἔτι ἀπὸ τῆς ἐσπερινῆς ὁμίχλης τὸ ποικίλον πανόραμα τῶν Ἀθηνῶν, οὗτινος ἐδέσποζον τ' ἀπαράμιλλα τοῦ Περθενοῦνος ἐρείπια, χρυσοῦμενα ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τῆς νέας σελήνης. Πολλὰς ἐσταμάτησα καθ' ὁδόν, καὶ ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίσω μου ἵνα θαυμάσω τὸ ἀμύμητον ἐκεῖνο πανόραμα, πάντοτε δὲ, ὅσας ἐστάθην, ἐσυλλογίσθην σὲ τὴν ξενιτευμένην, καὶ ἐπόθησα νὰ σ' εἶχα τὴν στιγμὴν ἐκείνην πλησίον μου. Μετὰ ἡμισείας ὥρας δρόμον ἐφύλασκα τέλος πάντων εἰς τὸ μικρὸν καφενεῖον τῆς Καλλιθέας, ὅπου πρὸ δέκα μὲν περίπου ἐτῶν ἐφύετο ῥικνή τις καὶ ναννοφυῆς ἀγρικπιδέα, σήμερον δὲ ὑπάρχουν δένδρα σκιερά, καὶ καθίσματα ἀναπαυτικά ἐπὶ τῆς θαλάσσης, καὶ παίγνια γυμναστικά, ὡς ἐκεῖνα ἅτινα ὁ ἀπαντήτης μετὰ τινος ἐβδόμαδας εἰς ὅλα τὰ χωρία τῆς Ἑλλάδας, καὶ κόσμος τέλος πάντων, κόσμος, καπνίζων τὸ σιγάρον του καὶ πίνων τὸν ζυθόν του ἐν εὐαρέστῳ λήθῃ τῶν κόπων τῆς ἡμέρας. Ἐπὶ τοῦ ὠραίου τούτου λόφου κατοικεῖ ἀπὸ τριῶν ἡδὴ περίπου ἐβδομάδων ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια. Ὁ βασιλεὺς, ἀληθῶς ναυτικὴ φύσις, ὡς γνωρίζεις, ἀγαπᾷ, λέγουσι, πολὺ τὸ μέρος τοῦτο ὅπου ἀποτελεῖ οὕτως εἰπεῖν τὸ trait d'union μεταξὺ Φαλήρου καὶ Πειραιῶς, καὶ τὸ πλεῖστον σχεδὸν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς ἐσπέρας διατρίβει ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὅτε μὲν κολυμβῶν, ὅτε δὲ ἀλιεύων, ἄλλοτε κωπηλατῶν, καὶ ἄλλοτε ἐπισκεπτόμενος καὶ ἐξετάζων ὡς ἐμπειροπράγμων τὰ πρὸ τῆς Καλλιθέας ὁμοῦντα πολεμικὰ πλοῖα, ἑλληνικὰ ἢ ξένα. Μεταξὺ τούτων εὐρίσκετο τὴν ἐσπέραν ἐκείνην καὶ ἡ ὠραία ῥωσικὴ θαλαμηγὸς «Μέγας Κωνσταντίνος», ἐκεῖνη ἀκριβῶς, ἥτις μετήγαγε πρὸ μικροῦ τὴν βασιλισσαν ἡμῶν ἀπὸ τῆς Κριμαίας, καὶ ἥτις, ὡς ἐλέγετο, ἐπρόκειτο ν' ἀποπλεύσῃ μετὰ τινος ἡμέρας, εἰς Νεάπολιν, ἵνα παραλάβῃ καὶ μεταφέρῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ Βάρναν τὸν πρίγκηπα Βάτεμβεργ.

Δύσκολον ἦτο νὰ σταθῇ τις ἐπὶ τοῦ λόφου τὴν ἐσπέραν τῆς προπαρελθούσης Τρίτης· τοσοῦτος ἦτο ὁ κόσμος τῶν περιέργων. Εἰσῆλθον λοιπὸν, χάριν πλειότερας ἀνέσεως, εἰς μικρὰν ἀλιευτικὴν λέμβον, καὶ κωπηλατήσαντες μέχρι τοῦ στομαίου τῆς Μουνυχίας, ἐστάθην ἐκεῖ, ἵνα ἀπολαύσωμεν τὸ θέαμα των πυροτεχνημάτων, ἅτινα εἶχον κατασκευασθῇ τῇ ἐπιμελείᾳ τῆς δημορχίας Πειραιῶς, καὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ φωτός, διὰ τοῦ ὁ-

ποίου ὁ κ. Τιμ. Ἀργυρόπουλος ἐμελλε νὰ φωτίσῃ τὰ πέριξ. Ἠκούομεν δὲ τοιοῦτοτρόπως μακρόθεν καὶ πολὺ εὐαρεστότερον τὰς μουσικὰς τῆς φρουρᾶς καὶ τοῦ φιλαρμονικοῦ θιάσου Πειραιῶς, αἵτινες συνηλλάσσοντο μουσυροῦσαι καθ' ὅλον τῆς φωταφίας τὸν χρόνον. Τὰ πυροτεχνήματα δὲν σοῦ τὰ περιγράφω, διότι ἦσαν μὲν ὠραῖα, ἀλλ' οὐδὲν εἶχον τὸ καινοφανές. Καὶ εἶδες καὶ εἶδομεν πολλάκις εἰς τὰς στήλας τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ εἰς τὸ Φάληρον τοὺς τυπικούς μύλους καὶ τὰς τυπικώτερας ρακέτας. Τὸ ἡλεκτρικὸν ὅμως φῶς, οὗτινος ἡ ἐστία εἶχε τοποθετηθῇ εἰς τὸ ἀπέναντι τῆς βασιλικῆς ἐπαύλεως κτῆμα τοῦ κ. Μελετοπούλου, καὶ ἀπετελεῖτο, ὡς μοὶ εἶπον, ἐκ μεγάλου παραβολοειδοῦς ἐπαργύρου κατόπτρου, παρήγαγε μαγευτικὴν ἀληθῶς ἐντύπωσιν εἰς τοὺς περιστώτας, ὧν πολλοὶ τὸ ἐβλεπον βεβαίως πρῶτην τότε φορὰν, καὶ δι' αὐτὸ δὲν κατώρθωσαν νὰ κρατήσουν τὴν μεγαλόφρωνον τοῦ θαυμασμοῦ των ἐκδήλωσιν. Ὑπὸ τὴν λευκὴν καὶ ἀπλετον λάμπιν του, ἥτις ἐπλημύρηνε διὰ μιᾶς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ἡρέμων ὑδάτων, διέκρινα ἐπὶ στιγμὴν ἐντὸς μικρᾶς λέμβου τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασίλισσαν, ἐπὶ ἄλλης δὲ τοὺς βασιλόπαιδας ἐκδηλοῦντας ἐν παιδικῇ φαιδρότητι τὴν χαράν των.

Εἶδομεν ἄλλοτε μαζύ, ἀνένθυμῆσαι, τοὺς πίδακας τῶν Βερσαλλίων φωτιζομένους δι' ἡλεκτρικοῦ φωτός, τοὺς κήπους τοῦ Schönbrunn τῆς Βιέννης καταφώτους ἐπίσης δι' ἡλεκτρικῆς ἀκτίνος, ποξευομένης ἀνωθεν ἀπὸ τῆς ὀροφῆς τῶν ἀνακτόρων, καὶ πέρυσι μόλις τὴν Avenue de l'Opera τῶν Παρισίων ἡλεκτρόφωτον. Τί νὰ σέ εἰπῶ, ὅμως; Τὰ κύματα τῆς Μουνυχίας ὑπὸ τὴν λευκὴν ἐκείνην μαρμαρυγὴν εἶχον ἄλλην τινὰ μαγείαν. Μὴ νομίζεις δὲ, ὅτι σοῦ λέγω καὶ τοῦτο χάριν τῆς ὑγείας σου. Ὅχι! εἶνε ἀληθὲς μου ἐντύπωσις!

ΣΟΦΙΑ

Γινώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δονικὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιοῦ.]

192.

Ὁ ἄνθρωπος, ὃν ἐγκατέλιπον αἱ κακίαι, κολλακεῖται ἐαυτόν, νομίζων ὅτι αὐτὸς ἐγκατέλιπον αὐτάς.

193.

Καθὼς τὰ ἀρρώστια τῶν σώματος, οὕτω καὶ τὰ ἀρρώστια τῆς ψυχῆς, ὑπόκεινται εἰς ὑποτροπὰς· ὅτι δὲ ὁ ἄνθρωπος ἐκλαμβάνει ὡς θεραπείαν, ὥστεπιτοπολὺ οὐδὲν ἄλλο εἶναι, εἰμὴ ἀνάπαυλά τις ἢ μεταβολὴ τῆς ἀσθενείας.

194.

Τὰ ἐλαττώματα τῆς ψυχῆς ἀνάλογα εἶναι πρὸς τὰς πληγὰς τοῦ σώματος. Ὅσων δὲ καὶ ἀνκαταβάλλῃ τις ἐπιμέλειαν πρὸς θεραπείαν αὐτῶν,

αἱ οὐλαὶ μένουσι πάντοτε καταφανεῖς, κατὰ πᾶσαν δὲ στιγμὴν κινδυνεύουσι νὰ ἀνοίξωσιν αἱ πληγαὶ ἐκ νέου.

195.

Πολλάκις δὲν ἐπικρατεῖ ἐν ἡμῖν κακία τις, διότι πολλαὶ κατακυριεύουσιν ἡμῶν.

196.

Εὐκόλως παραδίδωμεν εἰς λήθην τὰ ἴδια ἡμῶν σφάλματα, ὅταν εἰς μόνους ἡμᾶς ᾔναι γνωστὰ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τεσσάρων εἰδῶν ὑπερκράνεται ὑπάρχουσιν, ἔλεγέ ποτε πρὸς τὸ ἀκροατήριόν του ἱεροκλῆρύς τις· ἡ τοῦ πνεύματος, ἡ τῆς καλλονῆς, ἡ τῶν χρημάτων καὶ ἡ τοῦ γένους. Μόνον περὶ τῶν τριῶν πρώτων θὰ σὲ λαλήσω, καθότι περὶ τῆς τελευταίας, νομίζω ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀκροατῶν μου δικαιούται νὰ ἔχῃ τοιαύτην ὑπερκράνειαν.

* *

Ὁ Βάρτε, δραματικὸς ποιητής, προσῆλθεν εἰς τὸν θνήσκοντα φίλον αὐτοῦ Κολαρδῶ, ὅπως τῷ ἀναγνώσῃ δράμα ἐπιγραφόμενον «ἡ περιφιλαυτία», μετὰ δὲ τὴν ἀνάγνωσιν ἐζήτησε τὴν γνώμην τοῦ φίλου. «Πρόσθεες, εἶπεν ὁ Κολαρδῶ, μίαν ἐτι σκηνήν, καθ' ἣν συγγραφεὺς ἐν ἀκμῇ ὑγείας ἐρχεται εἰς βαρέως πάσχοντα φίλον του νὰ τῷ ἀναγνώσῃ δράμα ἐκ πέντε πράξεων συγκείμενον.»

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Εἰς τὰς τετραγμένους φαντασίας αἱ εἰλικρινέσταται ἀποφάσεις τῆς χθὲς εὐκόλως προξενοῦσιν ἀηδίαν τὴν ἐπαύριον.

* * Τὰ ἀληθῆ πάθη ἔχουσι πάντοτε τὴν νικῶσαν ψῆφον.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἰν Μέρκι τοῦδε ἐγινώσκωμεν ἱπποδρομίας, κυνοδρομίας, ζῶα τέλος πάντων τρέχοντα ἐνώπιον πλήθους συνηγμένων θεατῶν καὶ συνελοῦντα εἰς διασκέδασιν καὶ τέρψιν αὐτῶν· ἀλλ' ἤδη μανθάνομεν ἐκ τινος ἐπιστολῆς ἐξ Ἀμερικῆς πρὸς τὴν Ἐφημερίδα τοῦ Σταυροῦ ὅτι καὶ γυναικῶν δρόμοι τελοῦνται ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ. Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἀποσπῶμεν τὰ ἐπόμενα ὅπως οὖν περίεργα.

«... Οἷαν δὴ ποτε ἐφημερίδα τῆς Νέας Ὑόρκης ἀνοίξῃ τις, θὰ ἴδῃ οὐδὲν ἄλλο ἢ δρομεῖς ἄρρενάς τε καὶ θήλειες μάλιστα δὲ θηλείας. Γυνή τις καλουμένη Ἀνδερσον ἔλυσεν τὸ πρόβλημα νὰ διατρέξῃ 2000 μίλια ἀγγλικά διανύουσα ἐν μίλιον κατὰ τέταρτον τῆς ὥρας. Πρὸ δευτέρῃ ἡμερῶν νεανίς τις Οὐίλσον ὀνόματι, τρέχει σκοπὸν ἔχουσα νὰ διατρέξῃ 2700 μίλια ἐν ἰσχυρίσιν τετάρτοις τῆς ὥρας, ἑτέρα δὲ τις Μωδεσίλ δὲν ἐδίστασε νὰ διατρέξῃ τρισχίλια.

»Ὅποιον θέαμα νὰ βλέπη τις, εἰσερχόμενος εἰς τινὰ σταθμόν, τοιαύτην τινὰ ἡθοποιήσῃ, διότι οὕτω νομίζομεν ὅτι δύναται τις προσφυῶς νὰ τὴν ὀνομάσῃ κατὰ τὰς τελευταίας τοῦ δρόμου τῆς ὥρας. Ὁ σταθμὸς εἶνε ἀνοικτὸς ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς καὶ ἡ εἴσοδος εἶνε οὐχὶ δωρεάν ἀλλ' ἐπὶ ὠρισμένῳ τιμῇματι, διότι πρόκειται περὶ κέρδους ἀργυροῦ. Ὁ περίβολος τοῦ σταθμοῦ εἶνε μεστὸς περιέργων καὶ μάλιστα ἀνθρώπων στοιχηματιζόντων. Ἐν δὲ τῷ μέσῳ φαίνεται ἡ δύσμοιρος ἡθοποιὸς ὑποβασταζομένη δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν μόλις καὶ μετὰ βίας σύρουσα τοὺς καθημαγμένους πόδας τῆς, τὸ πρόσωπον ἔχουσα ὠχρὸν καὶ πελιδνὸν καὶ περιρρεομένη τὸ πρόσωπον ὑπὸ ἰδρώτος. Τὸ βλέμμα αὐτῆς οὐδὲν ἔχει ἀνθρώπινον. Δὲν βλέπεις πλέον γυναῖκα ἐνώπιόν σου, ἀλλὰ τὸ πολὺ πολὺ σῶμα ἀνθρώπινον, ἀμορφον, ἀπολέσαν πᾶσαν αὐτοῦ τὴν βούλησιν καὶ τὸν λόγον καὶ τὴν συνείδησιν ἑαυτοῦ καὶ ὅμως συρόμενον καὶ βασανιζόμενον χάριν τῶν δολλαρίων ἅτινα ῥίπτουσιν εἰς αὐτὸ οἱ περὶεργοὶ θεαταί. Οἱ πόδες αὐτοῦ κινεῦνται ὡς μοχλοὶ ἀτμομηχανῆς ἀποσθεσθείσης, καὶ οἱ θεαταὶ ἐπευφημοῦσι τὸ ὡς ὑπὸ γαλβανισμοῦ κινούμενον ἐκεῖνο πτώμα, περιέργως καὶ ἀπληστώως ὑπολογίζοντες τὴν ὁδὸν ἣν διήνυσε. Εἶνε φρικῶδες τὸ θέαμα καὶ ἀπάνθρωπον. Ἀλλὰ δυστυχῶς μόνον τῶν ζώων προστατορίας ἐταιρίας ἔχομεν.»

Κατὰ τὸν προσεχὲς Νοέμβριον γενήσεται ἐν Φλωρεντίᾳ καλλιτεχνικὴ ἐκθεσις, ἐν τῷ μεγάρῳ Πίττι. Ἐν τῇ ἐκθέσει ταύτῃ θὰ ἐκτεθῶσι πάντες οἱ ἐν Τοσκάνῃ εὐρισκόμενοι καλλιτεχνικοὶ θησαυροὶ (τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τοῦ 12' αἰῶνος), ἥτοι εἰκόνες, ἀγάλματα, νομίσματα, δακτυλίδιαι, μωσαϊκά, βιβλία, δαντέλλαι, ὑάλινα σκεύη, ἐργαλεῖα κλπ. Τῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις καὶ τοῖς διαφόροις μεγάροις τοιχογραφμάτων καὶ ἐν γένει τῶν ἔργων τῶν μὴ δυναμένων νὰ μετακομισθῶσι θὰ ληφθῶσιν ἀντίγραφα. Καὶ ἐν Ἀρέσθῃ προπαρασκευάζεται ἤδη ἐκθεσις πάντων τῶν ἔργων τοῦ Ῥαφαήλου. Τῶν ἐν ἄλλαις πόλεσι εὐρισκόμενων ἔργων τοῦ περικλεοῦς καλλιτέχνου θὰ ἐκτεθῶσι φωτογραφίαι ἢ ἀντίγραφα αὐτῶν.

Γνωστὴ εἶνε ἡ παροιμιώδης κομπορημοσύνη τῶν κατοίκων τῆς γαλλικῆς ἐπαρχίας Γασκωνίας, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα γασκωνός κατήντησεν ἐπίθετον δηλοῦν τὸν κομπορήμονα καὶ φλύαρον ἄνθρωπον. Μεταξὺ τῶν καθ' ἑκάστην δημοσιευομένων περὶ αὐτῶν ἀνεκδότων ἐκλέγομεν τὸ κατωτέρω.

Δύο τινες γασκωνοὶ εἶχον ἀποστείλει ἐν τῇ τελευταίᾳ τῶν Παρισίων Παγκοσμίῳ ἐκθέσει χρηματοκιβώτια σιδηρᾷ ἰδίᾳ κατασκευῇς.

«ὦ, εἶπεν ὁ ἕτερος αὐτῶν, ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι ἀνταγωνισμόν. Ἀκούσατε τί πείραμα ἔκαμα. Ἐντὸς τοῦ χρηματοκιβωτίου ἔκλεισα ἓνα πετει-

νὸν καὶ τὸ ἔρριψα εἰς τὰς φλόγας. Ἀφ' οὗ ἔγινε καταδόκιμον τὸ ἀνοίγω καὶ τί βλέπουν οἱ περιεστώτες; τὸν πετεινὸν ζωντανὸν καὶ ψάλλοντα.

»Ἀμ' ἐγώ, ὑπέλαβεν ὁ ἕτερος μειδιῶν. Ἐκλείσα πετεινὸν εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον καὶ ἀφ' οὗ τὸ ἔρριψα εἰς τὰς φλόγας καὶ ἤρχιζε τὸ μεταλλοῦ νὰ ἀναλύεται, τὸ ἀποσύρω παρευθὺς, τὸ ἀνοίγω καὶ τί νομίζετε εἶδον οἱ περιεστώτες; τὸν πετεινὸν νεκρὸν καὶ παγωμένον ἀπὸ τοῦ ψυχρός!»

Ὡς γνωστὸν αἱ ὁδοὶ τοῦ Λονδίνου πᾶσαι πλην πέντε ἢ ἑξ εἶνε κατὰ πάντα ὁμοίαι ὡς ἐὰν ἐχούθησαν ἐν τῷ αὐτῷ τύπῳ, ὥστε ὁ νέηλος καὶ ἀγνοῶν τὴν ἀγγλικήν, μετὰ πολλῆς δυσκολίας δύναται νὰ εὕρῃ τὴν ὁδὸν ἐν ἣ κατοικεῖ. Ἡμερᾶν τινὰ ἡθοποιὸς τις τοῦ γαλλικοῦ θιάσου ἀποπλανηθεὶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀδιεξόδου τούτου λαβυρίνθου καὶ μὴ κατορθὼν νὰ ἀνεύρῃ τὸν μίτον τῆς Ἀριάδνης, ἀπελπισθεὶς κατέφυγεν ἐν τινὶ ζαχαροπλαστείῳ ἵνα εἴπῃ τὸν πόνον του καὶ ζητήσῃ βοήθειαν. Ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ ἀγγλος ζαχαροπλάστης ἐγίνωσκε τόσα γαλλικά, ὅσα ἀγγλικά ἐγίνωσκεν ὁ γάλλος ἡθοποιός. Μάτην οὗτος προσεπάθησε διὰ νευμάτων νὰ εἴπῃ τί ἤθελε. Ὁ ἀγγλος οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ἐκ τῶν μικρῶν σχημάτων τοῦ γάλλου. Τέλος ὁ γάλλος ἐξάγει τὸ χαρτοφυλάκιόν του καὶ σχεδιάζει τὸν θόλον τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀγίου Παύλου ἀπὸ τοῦ ὁποίου δύο μόλις βήματα ἀπέειχεν ἡ κατοικία του. Ἀμα ἰδὼν ὁ ζαχαροπλάστης τὸ σχέδιον ἐποίησε νεῦμα ὅτι ἐνόησε τὸ ζητούμενον καὶ ἀνεφώνησεν: Oh! very well! Παραχρῆμα δὲ εἰσελθὼν εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ ζαχαροπλαστείου ἐξῆλθε μετ' οὐ πολὺ κομίζων ἐν ὀριᾷ μῶ ἐπὶ δίσκου παρμερίσον θολοειδὲς γλύκισμα, τὸ καλούμενον gâteau de Savoie. Εὐνότητος ἡ ἀμνηχανία ἀμφοτέρων καὶ ἀδημονία τοῦ γάλλου.

Κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1875 ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχουσι 71,567 ἵπποι καὶ 25,609 πῶλοι.

Εἰς ἀναγνωστῆς.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Χαρακτηριστικὰ τοῦ καλοῦ πετρελαίου εἶνε α' μὲν χρῶμα λευκὸν ἢ ὀλίγον τι ἀποκλίνον πρὸς τὸ ὑποκίτρινον καὶ γαλανόν· ὥστε τὸ καθαρόν κίτρινον πετρελαῖον ἢ εἶνε ἀκάθαρτον ἢ νενοθευμένον διὰ πετρελαίου κακῆς ποιότητος· β' δὲ ὁσμὴ ἐλαφρὰ καὶ οὐχὶ δυσάρεστος· γ' δὲ ἐὰν ἀναμιχθῇ μετὰ ἴσου ὀγκοῦ θειικοῦ ὀξέος ἔχοντος πυκνότητα 1,53 δὲν μεταβάλλει χρῶμα τουτέστι τὸ χρῶμά του δὲν γίνεται βαθύτερον ἀλλὰ μάλλον ἀνοικτότερον. Λοιπὸν, πετρελαῖον μὴ πληροῦν τοὺς τρεῖς ἀνωτέρω ὁρους, καὶ μὴ κατὸν ὡς πρέπει, ὀφείλει νὰ θεωρῇται ὡς ἀκάθαρτον καὶ μάλιστα κινδυνώδες.